ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος)

μόλις πέρασαν λίγοι μῆνες, τοὺς ξαναζητοῦν. Φεύγουν ὅλοι οἱ ἄνδρες μέχρι σαράντα πέντε ἐτῶν καὶ τοὺς βάζουνε σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα, πολὺ χειρότερα ἀπὸ τὰ κάτεργα τῶν Γερμανῶν... Πόσα παλληκάρια ἐχάθησαν εἰς αὐτὰ τὰ ἔρημα καὶ ἀφιλόξενα μέρη, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀνατολῆς! Ἐν τῷ μεταξὺ ἔγινε καὶ ἀποκλεισμὸς ἀπὸ θαλάσσης. Οὔτε ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ στὸ ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ κανείς, χωρὶς «Βασικά» δηλαδὴ Ἀστυνομικὴ γραπτὴ ἄδεια.

Πέρνουν ὅλους τοὺς γραμματισμένους, τοὺς Δημογέροντας καὶ τοὺς ἐφόρους τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, πὼς τάχα εἶχαν ἀλληλογραφία μὲ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος καὶ ὅτι εἰρζάζοντο διὰ τὴν ἀπελευθέρωσή μας....

Φρικτὸν θάνατον ὑπέστη ὁ πατριώτης Ἁγιορείτης. Φυλακίζουν τὸν Γεώργιον Λαζαρίδην (διάσημον δικηγόρον), τὸν Πλάτωνα Μουσαῖον, τὸν Κοντόν, τὸν Σκυφτὸν καὶ πολλοὺς ἄλλους πατριώτας, ἀκόμα καὶ γυναῖκες. Τοὺς ἔστειλαν εἰς τὸ Δενιζλῆ καὶ ὅλοι τοῦ βρῆκαν ἐκεῖ μαρτυρικὸ θάνατο. Ἀφοῦ τοὺς ἔκοβαν τὶς μύτες καὶ αὐτιά, τοὺς ἔβγαζαν τὰ νύχια, τοὺς ἔθαβαν ζωντανούς. Μαρτύρια ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φανταστῆ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου...

Ποῦ νὰ ἀρχίσῃ κανεὶς καὶ ποῦ νὰ τελειώσῃ; Ἐξορίζουν τοὺς παπάδες. Τὸν γέρο Παπαχαστᾶ, τὸν ὑποχρέωσαν νὰ στέκεται εἰς ἕνα κεντρικὸ δρόμο εἰς τὸ χάνι, στὸ ἕνα πόδι, μέσ' τὸ λιοπύρι, κι' ὁ δύστυχος ἄδικα διαμαρτύρονταν! «Μὰ παιδί μου πετεινὸς εἶμαι νὰ στέκομαι ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ ἕνα πόδι;»

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐθανάτωσαν, ἀφοῦ τοὺς ἐβασάνισαν ἀπάνθρωπα.

Τὸ ἀρρεναγωγεῖον τῆς Μάκρης τὸ ἔκαναν στρατῶνα. Κλείνουν τὶς ἐκκλησίες καὶ ἀπαγορεύουν νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες....

Οἱ γυναῖκες ἔκαναν κρυφὰ παρακλήσεις νὰ βοηθήσῃ τουλάχιστον ἡ Παναγία.

Τίποτα. Οὔτε Θεοὶ οὔτε ἄνθρωποι βοηθοῦν! Ἔλεος δὲν ὑπάρχει ἀπὸ πουθενὰ γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας...

Ἀπὸ τοὺς δασκάλους, ἄλλους στρατολόγησαν, ἄλλους ἐξώρισαν.

Ὅσοι εἶχαν σπουδάσει στὴν Ἀθήνα, ἐξορίζοντο μαζὶ μὲ τὶς οἰκογένειές τους, σὲ ἀτέλειωτες, ἐξοντωτικὲς πεζοπορίες, τοὺς χειμῶνες μὲ τὶς παγωνιὲς καὶ τὰ καλοκαίρια μὲ τὶς φοβερὲς ζέστες. Ἐπακολουθοῦσαν καὶ οἱ ἀρρώστειες. Θανατηφόρες, ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα...

Ὁ χάρος μὲ τὸ δρέπανό του ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἀθῶα βρέφη μέχρι τοὺς γέροντας παπποῦδες. Οὔτε γιατροὶ ὑπάρχουν.

Εἶναι ἐξόριστοι. Οὔτε φάρμακα, οὔτε φέρετρα γιὰ τοὺς νεκρούς, οὔτε παπᾶς γιὰ νὰ τοὺς κηδεύσῃ.

Καὶ τὰ λουλούδια λείπουν ἀπὸ τὴ ρημαγμένη γῆ. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν στοὺς νεκροὺς εἶναι τὰ δάκρυά τους, ποὺ τοὺς ἔβρεχαν καὶ τὰ μαλλιά τους, ποὺ τὰ μαδοῦσαν ὀλοφυρόμενες καὶ τὰ ἔρριχναν ἐπάνω στὰ μαρτυρικὰ πτώματα....

(Συνεχίζεται)

ΒΕΡΟΥΛΑ Δ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι ἡ τιμὴ τῶν διαφημίσεων εἰς τὴν ἐφημερίδα καθωρίσθη εἰς δραχμὰς 5 κατὸ ἑκατοστόμετρον δι' ἕκαστον φύλλον ἐφημερίδος.

Αἱ μέχρι τοῦδε καταχωρηθεῖσαι διαφημίσεις εἶναι δωρεὰν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς δὲ φύλλου θὰ χρεωθῇ κάθε διαφήμισις. Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεχισθῇ ἡ διαφήμισίς των νὰ εἰδοποιήσουν γραπτῶς ἢ τηλεφωνικῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος.

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

αὐτῆς. Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ὁρίζει δύο πρακτικογράφους ἐκ τῶν συνεταίρων ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνεδριάσεως. Εἰς τὰ θέματα περὶ λογοδοσίας, ἀπαλλαγῆς εὐθυνῶν Διοικητικοῦ καὶ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ἢ Ἀντιπροσώπων δὲν ἔχουσι δικαίωμα ψήφου οἱ ἐγγραφέντες ὡς συνεταῖροι κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς συνελεύσεως ἑξάμηνον.

Αἱ ψηφοφορίαι ἐνεργοῦνται δι' ἀνατάσεως ἢ ἀνυψώσεως τῶν χειρῶν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ τέταρτον τῶν παρουσῶν ψήφων ζητήσῃ τὴν δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως ἢ διὰ ψηφοδελτίων ψηφοφορίαν, ὁπότε ἐφαρμόζεται ὁ ζητηθεὶς τρόπος. Πάντως πᾶσα ψηφοφορία ἀφορῶσα ἀρχαιρεσίας, ζητήματα ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Διοίκησιν καὶ τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον, ἔγκρισιν ἰσολογισμοῦ, λογοδοσίαν καὶ προσωπικὰ ἐν γένει ζητήματα γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας διὰ ψηφοδελτίων. Ὁ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ὁρίζει δύο ψηφολέκτας ἐκ τῶν παρόντων συνταίρων, ἐγκρινομένους παρὰ τῆς Συνελεύσεως. Ἡ ἐκλογὴ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου γίνεται ὅλων ὁμοῦ συγχρόνως. Ὁμοίως γίνεται ἡ ἐκλογὴ τῶν μελῶν τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ἀποφασίζει ὁ παρὰ τοῦ Προέδρου λαμβανόμενος κλῆρος. Εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Νοεμβρίου ὑποβάλλεται πρὸς ἔγκρισιν ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ἐπομένου ἔτους εἰς δὲ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Ἀπριλίου ὑποβάλλεται ὁ ἀπολογισμὸς καὶ ἐνεγοῦνται αἱ ἀρχαιρεσίαι. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἐκλέξιμοι ὡς μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ ἀντιπρόσωποι πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἄνω προθεσμίας τῶν ἓξ (6) μηνῶν.

Ἄρθρον 22ον

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ἔχει τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Συνεταιρισμοῦ. Ἰδίᾳ δὲ ἔχει τὴν ἑξῆς δικαιοδοσίαν: α) ἐπιβλέπει πάσας τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεταιρισμοῦ καὶ ἰδίᾳ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, β) ἀποφασίζει περὶ ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ Ἀπριλίου περὶ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν κερδῶν ἢ τῆς καλύψεως τῶν ζημιῶν, περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Ἐποπτικοῦ καὶ τοῦ Ταμίου ἀπὸ εὐθυνῶν διὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν, γ) διορίζει Ἐπιτροπὰς δι' ὡρισμένους σκοπούς, δ) καθορίζει τὰ ἀνώτατα ὅρια τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ τόκου τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ Συνεταιρισμοῦ συναπτόμενα δάνεια, ε) ἀποφασίζει περὶ ἀγορᾶς, ὑποθηκεύσεως καὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων καὶ ἐγκρίνει ὅλας τὰς συμβάσεις οἱωνδήποτε συμφωνιῶν, αἱ ὁποῖαι συνεπάγονται διαρκεῖς ὑποχρεώσεις διὰ τὸν Συνεταιρισμόν, στ) καθορίζει τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπιβάλλονται εἰς τὸ προσωπικὸν πρόστιμα καὶ ἐπιβάλλει αὐτὰ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐγκεκριμένος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Κανονισμός, ζ) ἀποφασίζει ἐπὶ ὅλων τῶν ὑποβαλλομένων παραπόνων κατὰ τοῦ Διοικητικοῦ καὶ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ἢ μελῶν αὐτοῦ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑπηρεσιῶν των, η) ἐκλέγει τὸ Διοικητικὸν καὶ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον καὶ ἀπαλλάσσῃ αὐτὰ ἢ μέλη τούτων τῶν καθηκόντων, θ) τροποποιεῖ καὶ συμπληροῖ τὸ Καταστατικόν, τηρουμένων τῶν νομίμων διατυπώσεων καὶ ἀποφασίζει ἐπὶ διαφορῶν διὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτοῦ ὡς καὶ προηγουμένων ἀποφάσεων αὐτῆς.— Πᾶσα ὅμως ἀπόφασις περὶ τροποποιήσεως τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ δέον ἀπαραιτήτως νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν, ι) ἐγκρίνει τὸν κανονισμὸν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Διοικητικοῦ καὶ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, ια) ἀποφασίζει περὶ προσφυγῶν περὶ ἀποδοχῆς συνεταίρων καὶ αἰτήσεων περὶ διαγραφῆς αὐτῶν, ιβ) καθορίζει ἑκάστοτε τὴν μηνιαίαν συνδρομὴν τῶν συνεταίρων, ιγ) καθορίζει τὰς τοκοχρεωλυτικὰς μηνιαίας δόσεις τὰς ἀναλογούσας εἰς ἕνα ἕκαστον συνταῖρον διὰ τὴν ἀγορὰν οἰκοπέδου καὶ ἐγκρίνει τὸν προϋπολογισμὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων Διοικήσεως.

Ἄρθρον 23ον

Ταμεῖον Γενικῶν Ἐσόδων διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1500/1950 ὡς ἐκυρώθη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ν. 1646/1951.

Ἄρθρον 24ον

Ἡ ἀπογραφὴ καὶ ὁ ἰσολογισμὸς συντάσσονται κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 13ης Ἰουνίου 1918 «περὶ τηρήσεως γενικῶν λογιστικῶν βιβλίων παρὰ τῶν Ἀστικῶν Συνεταιρισμῶν» ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Διατάγματος τούτου καὶ τῶν τυχὸν δοθησομένων παρὰ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως συμπληρωματικῶν ὁδηγιῶν τηροῦνται τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ Συνεταιρισμοῦ ὑπὸ τοῦ Ταμίου ἢ παρ' εἰδικοῦ λογιστοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 25ον

Αἱ ἐργασίαι ἐκτελοῦνται συμφώνως πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἐγκρινόμενον κανονισμὸν τῶν οἰκοδομικῶν καὶ λοιπῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεταιρισμοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν τασσομένων ὑπὸ τῶν σχετικῶν Νόμων καὶ Διαταγμάτων καὶ τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ.

Ἄρθρον 26ον

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐργασιῶν τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἡ καταμέτρησις τῶν γηπέδων ὡς καὶ ἡ διανομὴ αὐτῶν διὰ κλήρου μεταξὺ τῶν συνταίρων, γίνεται ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς, ὁριζομένης παρὰ τῆς Γενικῆς συνελεύσεως τῶν συνεταίρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΥΙΙ

Διάλυσις

Ἄρθρον 27ον

Ὁ Συνεταιρισμὸς δύναται νὰ διαλυθῇ, μετὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ καὶ τὴν ἐξόφλησιν πασῶν τῶν ὑποχρεώσεών του. Τῆς διαλύσεως δέον νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις εἰδικῶς συγκαλουμένης Γενικῆς Συνελεύσεως λαμβανομένη διὰ πλειοψηφίας τῶν ¾ τῶν συγκροτούντων τὴν ἀπαρτίαν.

Ἡ διάλυσις καὶ ἐκκαθάρισις τοῦ Συνεταιρισμοῦ γίνεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 602 «περὶ συνεταιρισμῶν», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Συνεταιρισμοῦ, ἡ τυχὸν ὑπολειπομένη περιουσία αὐτοῦ διατίθεται δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, δι' ἔργα βελτιώσεως τοῦ ἐντὸς ἢ περὶ τὰς οἰκίας τοῦ Συνεταιρισμοῦ κοινοχρήστου χώρου.

Ἄρθρον 28ον

Τὰ μὴ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ ζητήματα, κανονίζονται δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπει περὶ αὐτῶν ὁ Νόμος 602 «περὶ συνεταιρισμῶν».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΥΙΙΙ

Τελικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 29ον

Διὰ τὰς δαπάνας τῆς λειτουργίας τοῦ Συνεταιρισμοῦ, καταβάλλεται ὑπὸ τῶν μελῶν μηνιαία εἰσφορά, ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δέκα (10) συμψηφιζόμενον πρὸς τὰ γενικὰ ἔξοδα, εἰς τὰ ὁποῖα συμμετέχει ὁ συνεταῖρος.

Ἄρθρον 30ὸν

Ὁ Συνεταιρισμὸς ἔχει ἰδίαν σφραγῖδα φέρουσαν τὸν τίτλον «Οἰκοδομικὸς Συνεταιρισμὸς "Η ΜΑΚΡΗ" Συν. Π.Ε. Ἀθῆναι».

Ἄρθρον 31ον

Τὸ παρὸν καταστατικὸν ἐξ ἄρθρων 31 ἐνεκρίθη παμψηφεὶ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν ἱδρυτῶν αὐτῆς τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1960 καὶ ὑποβληθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας πρὸς ἔγκρισιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Δεκεμβρίου 1960

ΟΙ ΙΔΡΥΤΑΙ

1) Μιχ. Σαράφης — Ἁγ. Μελετίου 40 (Ἀθῆναι).
2) Μιχ. Πανηγύρης — Σπάρτης 3 (Ν. Ἐλβετία).
3) Χατζηκωνσταντίνου Μιχαὴλ — Ἀδριανουπόλεως 106 (Ἀθῆναι).
4) Χατζηπαναγιώτου Παντελῆς — Λαρίσης 4 (Ἀθῆναι).
5) Θεοδοσιάδης Μιχαὴλ — Ἡλιουπόλεως 86 (Ἀθῆναι).
6) Βράτσου Χρυσοῦλα — Σαμάρα 19 (Ἀθῆναι).
7) Ζαμπάκη Δέσποινα — Αἰόλου 63 (Παλ. Φάληρον).
8) Γεωργαλίδου Ἀντιγόνη — Λάμπρου Φωτιάδου 30 (Ἀθῆναι).
9) Χατζηεμμανουὴλ Νικήτας — Νέα Μάκρη.
10) Κων. Μιχαλόπουλος — Ν. Ἰωνία Τζαβέλλα ἀριθ. 1.
11) Γεωργίου Γεώργιος — Ἀμαλιάδος 22 (Δραπετσῶνα).
12) Βασίλ. Δροσόπουλος — Χατζηδάκι 7 (Ἀθῆναι).
13) Παράσχος Καπαταϊδάκης — Δελμηνοῦ 12 (Νίκαια) Πειραιῶς.
14) Εἰρήνη Καντσοῦ — Ἁγ. Σοφίας 40 Ἀμφιάλη (Πειραιῶς).
15) Χρυσοῦλα Πρινιωτάκη — Ἀναλήψεως 214 Δραπετσῶνα (Πειραιῶς).
16) Γεώργιος Πολίτης — ὁδὸς Κυζίκου 3 Ν. Ἐλβετία (Ἀθῆναι).
17) Ζαμπέτα Μιχάλογλου — Ἀσκληπιοῦ 2 Κερατσίνι (Πειραιῶς).
18) Ἀπόστολος Ι. Παπαγεωργίου — Κανελλοπούλου 165 (Πειραιεύς).
19) Ἀδαμάντιος Σκυφτὸς — Κανελλοπούλου 82 (Δραπετσῶνα) Πειραιεύς.
20) Γεώργιος Βαμβακόπουλος — Κυδωνιῶν Γρηγορίου 3 (Αἰγάλεω).
21) Ἀδαμάντιος Σκυφτὸς — Καλοκαιρινοῦ 82 Δραπετσῶνα (Πειραιεύς).
22) Μαρία Σελλᾶ — Ἁγ. Νικολάου πάροδος 5 (Πειραιεύς).
23) Εἰρήνη Γεωργιάδου — ὁδὸς Σμύρνης 3 Δραπετσῶνα (Πειραιεύς).
24) Γεώργιος Προικιὸς — ὁδὸς Σμύρνης 8 Ταμπούρια (Πειραιεύς).
25) Χαρίτος Προικιὸς — Τετράγ. 3 ἀριθ. 1 Ταμπούρια (Πειραιεύς).
26) Ἰωάννης Προικιὸς — Τετράγ. 33 ἀριθ. 4 Ταμπούρια (Πειραιεύς).
27) Ἀντών. Χατζηνικολάου — Ἀμαλιάδος 28 Κερατσίνι (Πειραιεύς).
28) Βασιλ. Μελισσιανὸς — Ταξιαρχῶν 133 Λιπάσματα (Πειραιεύς).
29) Ἑλένη Δουλῆ — Ἀτταλείας 39 Ὑμηττός.
30) Ἀγαπητὸς Χατζηελένης — Κρήνης 12, Ὑμηττός.
31) Μιχαὴλ Καλιντζῆς — Ν. Μάκρη Ἀττικῆς.
32) Νικόλ. Κούρτης — Ν. Μάκρη Ἀττικῆς.
33) Νικολ. Καραγεωργίου — Ν. Μάκρη Ἀττικῆς.
34) Συμεὼν Παπαδόπουλος — Ν. Μάκρη Ἀττικῆς.
35) Σταμάτιος Τζαφάρης — Σπάρτης 28 Εὐγένεια Πειραιῶς.
36) Χρυσὼ Κωνσταντινίδου — Λένορμαν 31 (Ἀθῆναι).
37) Ἀμαλία Γεωργίου — Ἀμαλιάδος 22 Δραπετσῶνα Πειραιῶς.
38) Παναγιώτης Ἀρετῆς — Ἁγ. Διονυσίου 3 Δραπετσῶνα Πειραιῶς.
39) Κυριάκος Ἀναστασιάδης — λεωφόρος Σαλαμῖνος 7 (Ἀμφιάλη) Πειραιῶς.
40) Ἰωάννης Ἐγγλέζος — Χίου 8 Χαϊδάρι (Ἀθῆναι).
41) Ἠλίας Φωτιᾶς — Ἁγ. Παντελεήμονος 13 (Δραπετσῶνα Πειραιῶς).
42) Βασίλειος Λαζαρίδης — ὁδὸς Φειδίου 2 (Ἀθῆναι).
43) Ἀντώνιος Καρατζᾶς — Ἁγ. Σοφίας 1 Ἀμφιάλη (Πειραιῶς).
44) Παντελῆς Καρατζᾶς — Ἁγ. Σοφίας 2 Ἀμφιάλη (Πειραιῶς).
45) Ἀναστάσιος Χασάπης — πάροδος Ἁγ. Διονυσίου 7 (Δραπετσῶνα Πειραιῶς).
46) Νικόλαος Κολοκοτρώνης — ὁδὸς Παπαδιαμάντη 48 Νεάπολις (Νίκαια).

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΕΟΧΑΡΗ ΜΠΑ'Ι'ΡΑΚΤΑΡΗ

ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ 9

ΤΗΛ. 21.381

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου εἶναι 535.066 καὶ ἑκάστην Τετάρτην καὶ ὥραν 8 ὡς 10 μ. μ. δύνανται τὰ μέλη νὰ ἀπευθύνωνται δι' αὐτοῦ διὰ κάθε πληροφορίαν.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΛΙΒΙΣΙΟΥ - ΜΑΚΡΗΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος

δειγμάτων τὰ κακὰ τῆς ἀπαιδευσίας. Ἀγράμματος εἰς Λιβίσι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἀφοῦ καὶ οἱ ἀφιλόμουσοι Ἀντιφάτηδες ἔστελλον τὰ παιδιά των εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἡμιλλῶντο ποιὸς θὰ τὸ τελειώσῃ.

Ἡ ἐπικοινωνία οἴκου καὶ σχολείου ἀπετέλεσεν θαῦματα εἰς τὸ ἠθικὸν καὶ ἐθνικὸν ὁπλισμὸν γονέων καὶ μαθητῶν, εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου τῶν διδασκάλων, ἐκτιμωμένων μεγάλως ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους, βλέποντας ἐν τῷ προσώπῳ των ἀδελφοὺς καὶ συναντιλήπτορας καὶ παρακολουθοῦντας μὲ πόσην εὐκολίαν ἐμάνθανον τὰ παιδιὰ των γράμματα καὶ μὲ πόσην ὄρεξιν.

Οἱ ἐνθουσιώδεις καὶ πλήρεις νεανικῶν ὁρμῶν, διδάσκαλοι ἐπέφεραν εἰς τὸ σχολικὸν πρόγραμμα πολλὰς καινοτομίας. Ἐτόνωσαν τὰ Φυσικομαθηματικὰ καὶ τεχνικὰ μαθήματα. Εἰσήγαγον τὴν καλλιέργειαν τοῦ σχολικοῦ κήπου καὶ τὴν Σουηδικὴν Γυμναστικήν, διδαχθέντες αὐτὴν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νέας γυμναστικῆς ἐν Ἑλλάδι κινήσεως, τὸν ἀοίδιμον Ἰωάν. Χρυσάφην. Περιώρισαν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀρχαίας μόνον εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον εἰς τρεῖς, καθ' ἑβδομάδα ὥρας καὶ ἀνὰ τρεῖς εἰς κείμενα τῆς καθομιλουμένης καὶ τὴν Γραμματικήν της. Ἐτόνωσαν τὸ μάθημα τῶν Συνθέσεων, τὰς ἀπαγγελίας, τὰς σχολικὰς ἑορτάς, τοὺς διδακτικοὺς περιπάτους, τὰς σχέσεις γονέων καὶ διδασκάλων καὶ ἐν γένει μετέβαλαν τὸ σχολεῖον εἰς θερμοκήπιον, ὅπου ἐκαλλιεργοῦντο τὰ ἄνθη τῆς ὑγιοῦς μορφώσεως καὶ ἐθνικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς Νεολαίας.

Ἐθνικὴν δρᾶσιν ἐσημείωσαν εἰς τὸν Σύνδεσμον καὶ πληροφορίας μετέδιδον ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ εἰς χρόνους χαλεπούς, μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας Λιβισίου - Μάκρης, οἱ διδάσκαλοί των. Ἐμύησαν πολλοὺς νέους, ἑτοίμους διὰ πᾶσαν θυσίαν καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἐκ τῶν διδασκάλων μόνον ὁ Σάββας Πασχαλίδης, ὁ Ἀναστ. Παπαδημητρίου καὶ ὁ Αὐγερινὸς Πανηγύρης δὲν ὑπέκυψαν εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν Νεοτούρκων, ζητούντων τὰ διπλώματά των πρὸς ἐπικύρωσιν καὶ ἔγκρισιν ὑπὸ τοῦ ἐν Σμύρνῃ Τούρκου Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ, δεῖγμα τῆς προσηλώσεώς των εἰς τὰ δίκαια τοῦ Γένους, τὰ ὁποῖα σθεναρῶς καὶ εὐκόλως ὑπεστήριξαν κινδυνεύοντα.

Ἡ ἐργασία τῶν φιλοτίμων αὐτῶν διδασκάλων ἔδωκε πλουσίους καὶ ἀγλαοὺς καρποὺς καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονηθοῦν διὰ τὴν ἐντιμωτάτην δρᾶσιν των.

ΣΑΒΒΑΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΟΠΙΚΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΑΣ

Παρακαλοῦνται αἱ Τοπικαὶ Ἐπιτροπαὶ τοῦ Συλλόγου ὅπως μεριμνοῦν διὰ τὴν συγκέντρωσιν ὑλικοῦ διὰ τὴν ἐφημερίδα. Ἰδιαίτερα διὰ τὴν ἀποστολὴν ἀγγελιῶν κοινωνικοῦ περιεχομένου, ὡς εἶναι οἱ ἀρραβῶνες, γάμοι, θάνατοι κ. λ. π. ποὺ ἀφοροῦν πατριώτας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝ)ΣΜΟΥ

Τὴν 15ην Μαΐου ἐ. ἔ. τὸ ἐκλεγὲν Συμβούλιον τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ „Η ΜΑΚΡΗ Συν. Π.Ε. Ἀθῆναι„ συνελθὸν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, κατόπιν προσκλήσεως τῆς Προσωρινῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς, καὶ συγκροτηθὲν εἰς Σῶμα προέβη διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν κάτωθι στελεχῶν του.

Πρόεδρος:
Μιχαὴλ Σαράφης
Ἀντιπρόεδρος:
Παντελῆς Χατζηπαναγιώτου
Γραμματεύς:
Κίμων Πανηγύρης
Ταμίας:
Μιχαὴλ Θεοδοσιάδης
Μέλη:
Μιχαὴλ Βασιλειάδης, Μαρία Τσακώνα, Δέσποινα Ζαμπάκη, Ἠλίας Φωτιᾶς, Ἀναστάσιος Κασάπης.

κ. Πλάτωνα Μουσαῖον
Οδ. Δροσοπούλου 209, Αθήνα

ΛΙΒΙΣΙ

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 7

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΑΚΡΗΝΩΝ ΚΑΙ ΛΙΒΙΣΙΑΝΩΝ "Η ΜΑΚΡΗ„

ΑΘΗΝΑΙ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ
1961

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΝΤΟΛΗΣ

Οἱ ἐκλογὲς γιὰ τὴν ἀνάδειξι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνανέωσι παμψηφεὶ τῆς ἐντολῆς στοὺς ἴδιους Συμβούλους μὲ μιὰ μόνο μικρὰ ἀλλαγὴ ποὺ προέκυψε ἀπὸ τὴν παραίτησι ἑνός.

Μὲ πλήρη ἐπίγνωσι τῆς εὐθύνης του ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὁμόφωνη σχεδὸν ἀναγνώρισι τῶν ὑπηρεσιῶν του τὸ Νέο Συμβούλιο ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ἐγκαινιάζοντας μιὰ καινούργια περίοδο δραστηριότητος. Ἡ ἐκτίμησι καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη μὲ τὴν ὁποίαν τὰ μέλη τὸ περιέβαλαν τὸ καθιστοῦν ὑπερήφανον καὶ ταυτόχρονα τὸ ὑποχρεώνουν νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐνεργητικότητά του γιὰ νὰ φανῇ ἀντάξιο τῆς ψήφου των. Ξέρει πὼς ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ πολλὰ ποὺ ὅλα τείνουν σ' ἕνα κοινὸ σκοπό. Στὴν ἑνότητα τῶν πατριωτῶν καὶ τὴν ἐξυπηρέτησί τους ὅπου κι' ἂν εὑρίσκωνται.

Τὴν ἐξυπηρέτησι αὐτὴ ἔταξε ὡς πρωταρχικὸ του μέλημα στὸ παρελθὸν καὶ θὰ ἀποτελῇ καὶ στὸ μέλλον τὸν μόνο ὁδηγὸ δραστηριότητός του. Ἔχει ἀπόλυτα ξεκαθαρισμένη ἀντίληψι τῶν εὐθυνῶν καὶ καθηκόντων του καὶ ξέρει συνειδητὰ τὶς ὑποχρεώσεις του. Ὑποχρεώσεις ποὺ ἀνέλαβε μὲ προθυμία καὶ τὶς ἐκτελεῖ μὲ σχολαστικὴ εὐλάβεια καὶ φιλοτιμία. Εἶναι δὲ γνωστὸ σὲ ὅλους μας πῶς τὸ φιλότιμο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὸν Ἕλληνα νὰ θαυματουργῇ.

Ἡ νέα περίοδος δὲν ἀρχίζει ὅπως ἡ παληά. Τότε εἴμαστε γυμνοὶ ἄστεγοι καὶ λίγοι, μὲ μόνο ὁπλισμὸ τὴν πίστι στὸν σκοπό μας καὶ μόνο ἐφόδιο τὸν ἐνθουσιασμό μας. Τώρα ξεκινοῦμε σὲ ἀσύγκριτα καλλίτερη κατάστασι. Ἔχουμε ἕδρα, τηλέφωνο, ἐφημερίδα, οἰκοδομικὸ συνεταιρισμὸ καί... πεῖρα. Ἔχουμε καὶ περισσότερα μέλη. Νὰ μὴν ἐλπίζουμε λοιπὸν καὶ νὰ μὴν αἰσιοδοξοῦμε;

Ἀλλὰ ἂς μὴν παρασυρόμεθα σὲ κούφια λόγια. Τὰ ἔργα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀξίζουν πραγματικὰ κι' αὐτὰ γίνονται μὲ τὴ δουλειά, ἀθόρυβα καὶ σιωπηλά. Τίποτα ὅμως δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ χωρὶς τὴν πλήρη συμπαράστασι ὅλων τῶν πατριωτῶν. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἑνότητα ὅλων στοὺς κόλπους τοῦ Συλλόγου.

Ἡ ἑνότητα τῶν δυνάμεών μας εἶναι ἡ βασικὴ προϋπόθεσις τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀγώνων μας. Νὰ θυμηθοῦμε τὸν πανάρχαιο Ἑλληνικὸ μύθο τῶν ἑνωμένων κλαριῶν; Ἕνα ἕνα χωριστὰ λυγίζει καὶ σπάει. Ὅλα ὅμως μαζὶ κάνουν ἕνα γερὸ δεμάτι ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ λυγίσῃ οὔτε νὰ τὸ σπάσῃ.

Εἶναι πολὺ σοφὴ ἡ παραβολὴ αὐτὴ στὴν ἁπλότητά της κι' αὐτὴν ἂς θυμηθοῦμε σήμερα. Ἕνα καινούργιο ξεκίνημα γίνεται, ἕνα ξεκίνημα ποὺ μὲ τὴν ἕνωσι καὶ ὑποστήριξι ὅλων θὰ ὁδηγήσῃ σὲ μεγάλες ἐπιτυχίες.

ΡΕΝΑ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ - ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Μιχαὴλ Σαράφης ἐν μέσῳ πατριωτῶν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Συλλόγου εἰς Ν. Λιβίσιον Ὠρωποῦ.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ «Η ΜΑΚΡΗ» τὴν Κυριακὴν 23ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ., ὡς εἴχομεν ἀναγγείλει, ἀνεδείχθησαν οἱ κάτωθι:

Ἐψήφισαν 108. Λευκὰ 3.

Ἔλαβον ψήφους:

1ον. Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον:

Χατζηπαναγιώτου Παντελῆς 95, Σαράφης Μιχαὴλ 85, Βασιλειάδης Μιχαὴλ 72, Θεοδοσιάδης Μιχαὴλ 68, Ζαμπάκη Δέσποινα 57, Χασάπης Ἀναστάσιος 57, Πανηγύρης Κίμων 56, Φωτιᾶς Ἠλίας 56, Τσακώνα Μαρία 29, Χατζηδημητρίου Σῖμος 26, Θωμαΐδης Θωμᾶς 26, Καπαταϊδάκης Παράσχος 25, Ἰωάννου Λουΐζος 22, Χατζηνικολάου Ἀντώνιος 19, Παπαδημητρίου Βασίλειος 12, Κάκκος Νικόλαος 7.

Οὕτω οἱ ἐννέα πρῶτοι ἐπιτυχόντες θὰ ἀποτελέσουν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ:

1. Παντελῆς Χατζηπαναγιώτου. 2. Μιχαὴλ Σαράφης. 3. Μιχαὴλ Βασιλειάδης. 4. Μιχαὴλ Θεοδοσιάδης. 5. Δέσποινα Ζαμπάκη. 6. Ἀναστάσιος Χασάπης. 7. Κίμων Πανηγύρης. 8. Ἠλίας Φωτιᾶς. 9. Μαρία Τσακώνα.

Διὰ τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἔλαβον:

1. Ἰωάννης Λαμέρας 94 ψήφους. 2. Πλάτων Μουσαῖος 86 ψήφους. 3. Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντίνου 49, 4. Γεώργιος Βαμβακόπουλος 17.

Ἤτοι οἱ τρεῖς πρῶτοι, ἐπιτυχόντες θὰ ἀποτελέσουν τὸ ἐποπτικὸν Συμβούλιον: Ἰωάννης Λαμέρας, Πλάτων Μουσαῖος, Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντίνου.

Μετὰ τὴν πάροδον τῆς κατὰ Νόμον δεκαπενθημέρου προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τυχὸν ἐνστάσεων καὶ εἰς περίπτωσιν μὴ ὑποβολῆς τοιούτων τὸ ἐκλεγὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον θέλει συνέλθει εἰς πρώτην συνεδρίασιν τὴν 15ην Μαΐου ἐ.ἔ. πρὸς καταρτισμὸν εἰς Σῶμα.

Ἡ Ἐφημερὶς ΛΙΒΙΣΙ ἀπευθύνει εἰς τοὺς ἐκλεγέντας θερμὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς διὰ τὴν καλὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν των.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Οἱ ἐπιτυχόντες Σύμβουλοι τοῦ Συλλόγου συνελθόντες εἰς πρώτην συνεδρίασιν τὴν 19ην Ἀπριλίου εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου ἐξέλεξαν διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὴν ἡγεσίαν ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος: Μιχαὴλ Σαράφης
Ἀντιπρόεδρος: Μιχαὴλ Πανηγύρης
Γεν. Γραμματεύς: Ἀντιγόνη Γεωργαλίδου
Ταμίας: Μιχαὴλ Θεοδοσιάδης
Μέλη: Παντελῆς Χατζηπαναγιώτου, Μιχαὴλ Βασιλειάδης, Ρένα Βελισσαρίου, Βασίλειος Λαζαρίδης, Δέσποινα Ζαμπάκη, Χρυσοῦλα Βράτσου, καὶ Γεώργιος Παναγῆς.

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τὸ ὁποῖον εἶναι περίπου τὸ ἴδιον μὲ τὸ παλαιὸν ἤρχισε τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις του ἑκάστην Τετάρτην καὶ ὥραν 8 μ. μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου.

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΥΙ

Γενικαὶ Συνελεύσεις

Ἄρθρον 19ον

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ἀποτελεῖ τὸ κυρίαρχον σῶμα τοῦ Συνεταιρισμοῦ. Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις συνέρχεται τακτικῶς μὲν δὶς τοῦ ἔτους, ἅπαξ κατὰ Νοέμβριον καὶ κατὰ Ἀπρίλιον, τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐκτάκτως δὲ ὁσάκις παρουσιάζονται αἱ περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ Νόμου 602. Ἕκαστος συνεταῖρος ἔχει μίαν μόνον ψῆφον ὅσα δήποτε συνεταιρικὰς μερίδας καὶ ἂν ἔχῃ.

Ἄρθρον 20ὸν

Αἱ προσκλήσεις διὰ τὰς Γενικὰς Συνελεύσεις πρέπει ν' ἀναγράφωσι τὸν χρόνον καὶ τὸ μέρος τῆς συγκλήσεως καὶ τὰ συζητητέα θέματα καὶ νὰ ὑπογράφωνται παρὰ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου ὁσάκις δὲ συγκαλοῦνται ἀποφάσει τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ὑπογράφονται παρὰ τοῦ Προϊσταμένου, καὶ ὅταν συγκαλοῦνται παρὰ τῶν λαβόντων τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὸ ἄρθρον 41 ἐδάφ. τελευταῖον τοῦ Νόμου 602, ὑπογράφονται παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων. Αἱ προσκλήσεις γνωστοποιοῦνται διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συνεταιρισμοῦ καὶ δι' ἀποστολῆς αὐτῶν εἰς τοὺς συνεταίρους δι' ἐπιστολῶν ἢ διὰ δημοσιεύσεως εἰς δύο ἐφημερίδας τῆς Πρωτευούσης ἓξ (6) τοὐλάχιστον ἡμέρας πρίν. Αἱ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ 1/20 τοὐλάχιστον τῶν συνεταίρων ἢ τριῶν ἂν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι κατώτερος τῶν πεντήκοντα προσκλήσεις διὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν πρέπει νὰ γνωστοποιῶνται ἀμελητὶ ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως. Ὁμοίως εἰς τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὴν πρόσκλησιν, πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται καὶ πάντα τὰ παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνεταίρων ἢ τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ζητηθέντα, ἐὰν ἡ αἴτησις περὶ ἀναγραφῆς αὐτῶν ὑπεβλήθη ὀκτὼ ἡμέρας τὸ βραδύτερον πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς προσκλήσεως.

Ἄρθρον 21ον

Διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος ἡ Συνέλευσις, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ ἡμίσεος πλέον ἑνὸς τοὐλάχιστον τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῶν ἐχόντων ψῆφον. Μὴ ὑπαρχούσης ἀπαρτίας ἡ ἀνάγνωσις τοῦ καταλόγου ἐπαναλαμβάνεται μετὰ ἡμίσειαν ὥραν. Βεβαιωθείσης ἅπαξ τῆς ἀπαρτίας ἡ συνέλευσις θεωρεῖται εὑρισκομένη ἐν ἀπαρτίᾳ μέχρι πέρατος τῆς συζητήσεως ὅλων τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῶν ἀποχωρούντων θεωρουμένων ὅτι ἀρνοῦνται ψῆφον ἢ γνώμην ἐκτὸς ἐὰν δι' ἀποφάσεως τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων ἀναβληθῇ αὕτη.

Ἐὰν δὲν γίνῃ ἀπαρτία εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν, συνέρχεται ἡ συνέλευσις ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, εὑρίσκεται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ ὁσοιδήποτε τῶν συνεταίρων εἶναι παρόντες, πάντως οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 7. Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην συνέλευσιν οὐδὲν νέον θέμα ἐπιτρέπεται νὰ προστεθῇ πρὸς συζήτησιν.

Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν παρουσῶν ψήφων. Ἐξαιροῦνται αἱ ἀποφάσεις περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Καταστατικοῦ καὶ διαλύσεως τοῦ Συνεταιρισμοῦ, διὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται ἡ πλειοψηφία τῶν τριῶν τετάρτων (¾) τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀπαρτίαν ἐν συνελεύσει συνεταίρων.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἶναι ἔγκυροι, ἀφοῦ ὑπογραφῶσι παρὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, τῶν πρακτικογράφων καὶ πέντε συνεταίρων ἄλλων λαβόντων μέρος εἰς τὴν συνέλευσιν. Τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως προεδρεύει ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, προκειμένου ὅμως περὶ ἐλέγχου ἢ ἀπαλλαγῆς ὑποχρεώσεως πρὸς τὸν Συνεταιρισμόν, ἢ συνάψεως συμβάσεως πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ μέλους τινὸς αὐτοῦ, τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως προεδρεύει ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου. Τέλος δὲ προκειμένου περὶ ἐλέγχου ἢ ἀπαλλαγῆς ὑποχρεώσεων πρὸς τὸν Συνεταιρισμόν, ἢ συνάψεως πρὸς αὐτὸν συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ἢ μέλους τινὸς αὐτοῦ, τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως προεδρεύει ἄλλος συνεταῖρος ἐκλεγόμενος παρ'

Συνέχεια στὴν 4η Σελίδα

ΑΠΟ ΜΗΝΑ ΣΕ ΜΗΝΑ

ΑΤΥΡΠΗ ΚΑΛΑΚΟΥΜΑΝΑ

Δυὸ σακούλια κρέμουνται ἀπὸ τὴ ζώνη μας. Τὸ ἕνα, ἀπὸ τὴν πάντα τῆς καρδιᾶς, εἶναι γιὰ νὰ τὸ γεμίζεις ἀρχές. Τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴν πάντα τῆς χολῆς, γιὰ νὰ βάζεις λεφτά. Γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ βαδίζουμε ἴσα κ' ἐλεύθερα, πρέπει τὰ δυὸ σακούλια νὰ 'ναι ἰσόβαρα, γιὰ νὰ κρατοῦν τὸν ἄνθρωπο σὲ ἰσορροπία. Κι' ὅσο πιὸ πολὺ χρυσάφι ἔχεις — ποὺ εἶναι καὶ βαρὺ — τόσο πιὸ μεγάλες πρέπει νὰ 'ναι οἱ ἀρχές σου. Ἀλλοιῶς χαλάει ἡ ἰσορροπία.

Ὑπάρχει κι' ἕνας Νόμος ζωῆς ποὺ λέει πὼς ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα συνεχὲς πᾶρε - δῶσε. Πέρνεις κάτι, πρέπει νὰ δώσεις καὶ σὺ κάτι, ἀλλοιῶς σὲ πνίγει ἡ χολὴ τοῦ ἄλλου. Δίνεις κάτι, πρέπει νὰ πάρεις καὶ σύ, ἀλλοιῶς σὲ πνίγει ἡ δική σου ἡ χολή. Δὲν εἶναι λίγοι αὐτοὶ ποὺ λέγουνται «ἔξυπνοι» καὶ ἀντιστρατεύουνται αὐτὸ τὸ Νόμο ἢ πᾶνε νὰ τὸν ξεγελάσουν. Πέρνουν γιὰ νὰ ρίξουν στὸ σακούλι τοῦ χρυσαφιοῦ, καὶ δίνουν γι' ἀντάλλαγμα ἀπὸ τὸ σακούλι τῶν ἀρχῶν τους. Φέρε Κόσμε λεφτά. Πᾶρε Κόσμε ἀρχές. Κι' ἀδειάζει τὸ σακούλι τῶν ἀρχῶν καὶ γιομίζει τὸ σακούλι τοῦ Χρυσαφιοῦ. Κι' ὁ «ἔξυπνος» ἀρχίζει νὰ γέρνει μονόπαντα.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ περιφρονοῦν τὸ σακούλι μὲ τὰ λιρόνια καὶ τρῶνε τὸ σακούλι μὲ τὶς ἀρχές. Κι' ἦρθαν οἱ ἀρχὲς καὶ χωνεύτηκαν καὶ μπῆκαν μέσα στὸ αἷμα τους. Εἶναι οἱ «Ἄτυρπες Καλακουμάνες». Αὐτοὶ δὲν μποροῦν ν' ἀλλάξουν. Γιὰ νὰ τοὺς ἀλλάξεις πρέπει νὰ τοὺς ἀδειάσεις ὅλο τὸ αἷμα καὶ νὰ τοὺς κάνεις μετάγγιση ἀπὸ κανέναν ποὺ γέρνει μονόπαντα ἀπὸ ὑπερτροφία τοῦ σακουλιοῦ μὲ τὸ χρυσάφι. Κι' ὕστερα νὰ τοὺς δώσῃς μιὰ γερὴ κατακέφαλα ὥστε νὰ μὴν θυμοῦνται τί ἦταν πρίν.

Αὐτὲς τὶς Καλακουμάνες ποὺ στὸ Πανελλήνιο τὶς ἀποκαλοῦνε «Κορόϊδα», ἔχουν μιὰ τεράστια ἀποστολή. Νὰ μὴ λυγίζουν ποτέ. Νὰ τὶς βλέπει ἀπὸ μακρυὰ ὁ ὁποιος ἐπιβήτορας τῆς ἐξουσίας ἢ γενικὰ τῆς Κοινωνίας καὶ νὰ ντρέπεται λίγο. Νὰ κλέβει 50 κεῖ ποὺ θὰ 'κλεβε 100. Νὰ βλάπτει τοὺς μισοὺς ἀπ' ὅσους τραβᾶ ἡ ὄρεξή του ν' ἀδικήσει. Νὰ κάνει ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ καλὴ πράξη.

Αὐτὲς οἱ Ἄτυρπες Καλακουμάνες εἶναι ποὺ δίνουν κουράγιο σὲ μᾶς. Ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μὴν ἔχουμε τὸ σακούλι μὲ τὸ χρυσάφι ὁλότελα ἄδειο. Ἀλλοιῶς οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς θὰ πηγαίναμε γιὰ βροῦβες ἢ θὰ καταπίναμε τὸ σάλιο μας. Αὐτὴ ἡ Ἄτυρπη Καλακουμάνα μᾶς βοηθάει νὰ βροῦμε τὴν ἰσορροπία, ἢ ἔστω κάποια ἰσορροπία, ἀνάμεσα στὰ δυὸ σακούλια, καὶ νὰ μὴν περπατᾶμε μονόπαντα, νὰ πιάνεται ἡ μέση μας μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, νὰ μᾶς ἔρχουνται ζαλάδες, συμφορήσεις καὶ συγκοπές. Νὰ γιομίζουν τὰ Ἰαματικὰ Λουτρὰ Καλικαντζάρους, καὶ τὰ σαλόνια σερνάμενα λείψανα ποὺ... «Γίνηκαν σὰν τοῦ Παπαμανώλη τὴν ἴσκιάν». Ἂν μᾶς πιάνουν ζαλάδες, μαυρίλες, ὑστερισμοὶ καὶ νευροφυτικὲς διατραχές, καὶ τὰ παρόμοια, εἶναι γιατὶ τὸ σακούλι τῶν ἀρχῶν πάει ν' ἀδειάσει. Φταίει ἡ καλακουμάνα ποὺ εἶναι τύρπια.

Τὸ σακούλι τῶν ἀρχῶν δὲν εἶναι σκωλικοειδὴς ἀπόφυση νὰ τὴν κόβεις καὶ νὰ τὴν πετᾶς. Δὲν τὴν ἔκαμε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κρέμεται ἄδειο «χὰν σκουλικάντερουν». Ὅταν τὰ δυὸ σακούλια μας βρίσκουνται σὲ κάποια ἰσορροπία τότε ὁ κόσμος μᾶς χαρίζει τὸ γνήσιο καὶ ὁλόκαρδο ἐκεῖνο χαμόγελο ποὺ ἀνασταίνει νεκρούς. Μὰ ὅταν γέρνουμε μονόπαντα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ καὶ τὴν ἀλαφράδα τῶν ἀρχῶν, τότε τὸ χαμόγελο εἶναι ψεύτικο, γιομάτο χολὴ ποὺ χύνεται πάνω σου καὶ σὲ χτικιάζει.

Τότε μοιάζουμε «Χὰν τοὺν Χατζαυγερινὸν ποὺ τὰ 'χιν καὶ κουνὶν τιμὴν ἔν εἶχιν».

Λαμπάδα ἀνάβω στοὺς προγόνους μου νὰ γίνω Ἄτυρπη Καλακουμάνα.

ΠΛΑΤΩΝ ΜΟΥΣΑΙΟΣ

ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ & ΠΡΟΚΛΑ

Π. Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καλά, καλά· ἔκανε ψευτοθυμωμένα ὁ Νίκανδρος. Ἂς φᾶμε τώρα κι᾽ ὕστερα τὰ ξαναλέμε.

Ὁ Καλλίστρατος κι᾽ ὁ πατέρας του βρέθηκαν μπροστὰ σ᾽ ἕνα τραπέζι γεμᾶτο ἀπὸ πιάτα μὲ μέλι, βούτυρο καὶ τυρὶ καὶ ἀπὸ κοῦπες μὲ ζεστὸ γάλα.

Στὴ διάρκεια τοῦ πρωϊνοῦ αὐτοῦ φαγητοῦ, ὁ Ἀριστόβουλος ἄρχισε νὰ κάμνη τὶς τελευταῖες του σκέψεις, πάνω στὸ φευγιὸ τοῦ γυιοῦ του.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν εἶναι αὐτὸ σωστό, ποὺ κάμνω Νίκανδρε· γιατί, ὅσο κι᾽ ἂν τὸν ἐφοδιάσω μὲ λεφτά, ἕνα πανδοχεῖο στὴν Ἀθήνα, δὲν εἶναι ἡ ἰδεώδης λύση, γιὰ νὰ παραμείνη μέσα, τόσο πολὺ καιρό. Κι᾽ ὕστερα ἕνας ἄγνωστος κι᾽ ἀνήλικος μέσα σὲ τόσους ἄγνωστους...

— Οἱ σκέψεις σου αὐτές, μοῦφεραν κάτι στὸ νοῦ, Ἀριστόβουλε, εἶπε ὁ Νίκανδρος.

— Σὰν τί δηλαδή;

— Νὰ δώσω στὸ παιδὶ μιὰ περγαμηνὴ μὲ συστατικὸ περιεχόμενο, νὰ τὴν πάη στὸν ἀδερφό μου. Ἐκεῖνος θὰ τὸν τακτοποιήση στοὺς μεγάλους Ξ ε ν ῶ ν ε ς.

— Τί εἶναι αὐτό, Νίκανδρε;

— Πολλὰ κι᾽ ὡραῖα χτίρια, ποὺ τἄφτιαξε ἡ Πολιτεία γιὰ τοὺς ἀλλόφυλους, ποὺ πᾶνε νὰ σπουδάσουν. Αὐτούς, τὸ κράτος τοὺς ἔθεσε κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του, γιὰ ν᾽ ἀποφεύγωνται οἱ ἀφορμὲς πολέμου, διαθέτοντας μάλιστα γιὰ φρούρησή τους κι᾽ ἀρκετὸ ἀριθμὸ Ἀστυνόμων. Ἐκεῖ, λοιπόν, θὰ τὸν συστήση γιὰ ξένο, τάχα [illegible] ὥρα.

— Καλέ μου φίλε, δὲν ξέρω πῶς νὰ σ᾽ ἀνταποδώσω τὰ ὅσα κάμνεις γιὰ μένα. Θὰ νομίζω δὲ τὸν ἑαυτό μου πολὺ μειωμένο μπροστά σου, ὥσπου νὰ σ᾽ ἀνταποδώσω τὰ ἴσα.

— Κάμνω ὅ,τι περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι μου, γιὰ τὸν πιὸ καλό μου φίλο, εἶπε μετριόφρονα ὁ Νίκανδρος.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμα οἱ δυὸ φίλοι ἑτοιμάστηκαν, νὰ κατέβουν στὴν παραλία. Ὁ Καλλίστρατος θἄμενε στὸ σπίτι, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, πῆρε τὸ θάρρος καὶ παρακάλεσε τὸ Νίκανδρο νὰ μεσολαβήση, ὥστε νὰ γίνη ἡ γνώμη τοῦ πατέρα του καὶ νὰ πάη κι᾽ αὐτὸς μαζί τους.

— Ὄχι! δὲ θἄρθης μαζί! Τὸν ἐμάλλωσε ἐκεῖνος.

Ἔτσι, ὁ Καλλίστρατος ἔμεινε στὸ σπίτι, ἐνῶ οἱ δύο φίλοι κατευθύνθηκαν στὸ λιμάνι...

Ὁ μεγάλος κόλπος ἀσφυκτιοῦσε ἀπὸ λογῆς - λογῆς πλοῖα, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ἑλληνικὲς καὶ ξένες χῶρες.

Ὁ Νίκανδρος ρώτησε, σὲ κάποιους γνωστοὺς τοῦ λιμανιοῦ, ἂν ἔφευγε κανένα πλοῖο γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Τὸν πληροφόρησαν, ὅτι ἕνα μεγάλο σκάφος θἄφευγε τὴν ἄλλη μέρα.

Ὁ Ἀριστόβουλος κι᾽ ὁ Νίκανδρος, τότε, συνάντησαν τὸν πλοίαρχο καὶ πληροφορήθηκαν τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ. Ὁ πατέρας τοῦ Καλλίστρατου, ἀφοῦ ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπ᾽ αὐτό, ρώτησε καὶ τὸ τίμημα τοῦ ταξιδιοῦ.

— Ἑκατὸν εἴκοσι δραχμὲς θὰ μοῦ δώσης, ἄρχοντα, εἶπε ὁ πλοίαρχος.

— Πᾶρε ἑκατὸν πενῆντα, μὲ τὴν παράκληση, νὰ ἐπιβλέπετε τὸ γυιό μου. Ξέρετε, εἶναι μικρὸς κι᾽ ἔχει ἀκόμα ἀνάγκη ἐπιτήρησης.

Ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε, ὑποσχέθηκε μὲ πολλὲς ὑποκλίσεις ἐξαιρετικὴ μεταχείριση, στὸ γυιό του.

Οἱ δυὸ φίλοι ἔφυγαν, εὐχαριστῶντας τὸ θεό, ποὺ τἄφερε ὅλα βολικά.

Ἦταν ἀπομεσήμερο. Τὸ πενηντάκωπο πλοῖο, στὸ ὁποῖο εἶχε ἐπιβιβαστῆ ὁ Καλλίστρατος, ἄφηνε σιγὰ - σιγὰ τὸ λιμάνι.

Καθισμένος στὴν πρύμνη, ὁ μικρὸς ταξιδιώτης, χαιρετοῦσε χαρούμενα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἄφηνε πίσω του: Τὸν πατέρα του καὶ τὸ μεγάλο φιλόξενο τῶν Πατάρων.

Τὰ ναυτικὰ προστάγματα διαδέχονταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὅταν ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν προκυμαία ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα του, γιὰ τελευταία φορά:

— Μὴ μᾶς ξεχάσης, παιδί μου· μόνο αὐτὸ θέλουμε ἀπὸ σένα... Προπαντός, γιὰ τὴ μητέρα σου...

Τώρα τὸ πλοῖο ξέφυγε ἀπ᾽ τὸν μεγάλο κόλπο καὶ τὸ ἀεράκι, ποὺ ὥς τότε ρυτίδωνε τὴ θάλασσα, τόσο χαριτωμένα, ἄρχισε σιγὰ - σιγά, νὰ δείχνη ἄγριες διαθέσεις, σηκώνοντας ἀφρισμένα κυματάκια, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν λευκοὶ κυνηγημένοι γλάροι.

Ὁ Καλλίστρατος, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβγαινε σὲ πέλαγος, κύτταζε μὲ δέος τὴν ὑγρὴ θέα, ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά του καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὸ μυαλουδάκι του, νὰ συλλάβη τὸ φοβερὸ μεγαλεῖο τῆς δημιουργίας.

— Ὁ θεὸς κάτι ἄλλο πρέπει νὰ εἶναι κι᾽ ὄχι αὐτὸς ποὺ προσκυνοῦμε, μονολογοῦσε στοχαστικά. Γιατί, πῶς μπορεῖ νἆναι θεὸς ἐκεῖνος...

Ἡ σάλπιγγα ἤχησε γιὰ φαγητό. Ἔτσι, ὁ Καλλίστρατος, διακόπτοντας τοὺς στοχασμούς του, μιμήθηκε κάποιους ἄλλους ἐπιβάτες, ἀνοίγοντας κι᾽ αὐτὸς τὸ καλάθι του γιὰ νὰ φάη. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ ἦρθε ὁ πλοίαρχος ἀπὸ πάνω του. Ἦταν ἕνας ἡλιοκαμένος, ξερακιανὸς ναυτικός. Ἔτσι, ὅπως εἶχε σφικτὰ τυλιγμένο τὸ χιτώνα στὸ σῶμα του, ἔμοιαζε σὰν ἄγαλμα κακότεχνο.

— Ἔλα μαζί μου, εἶπε στὸν Καλλίστρατο, καὶ τὸν ἐχτύπησε ἀπότομα ἀλλὰ προστατευτικὰ στὴν πλάτη.

Ὁ Καλλίστρατος ὑπάκουσε πρόθυμα. Ἔτσι, ὡδηγήθηκε σ᾽ ἕνα μικρὸ κοιτώνα, ἀρκετὰ περιποιημένο.

— Σ᾽ αὐτὸν θὰ κοιμᾶσαι, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸν Πειραιᾶ, τοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Καλλίστρατος τὸν εὐχαρίστησε γι᾽ αὐτὸ κι᾽ ὕστερα τὸν ρώτησε, ἂν θὰ πήγαιναν, χωρὶς σταθμὸ στὸν Πειραιᾶ.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πλοίου. Θὰ προσεγγίσουμε πρῶτα στὴ Ρόδο καὶ στὴν Πάρο, γιὰ νὰ πάρουμε κι᾽ ἀπὸ κεῖ, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια, κι᾽ ἄλλους ἐπιβάτες.

— Πιὸ καλὰ ἔτσι, εἶπε, κάπως γελαστά, ὁ Καλλίστρατος. Μὲ τέτοιο δρομολόγιο, μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία, γιὰ νὰ δῶ κι᾽ ἄλλα μέρη...

Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενο

ΜΙΧΑΗΛ ΑΛΙΚΑΡΙΔΗΣ
ΕΛΑΣΤΙΚΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΟΔΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗ 27
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
ΤΗΛΕΦ. 41.209

ΜΙΧΑΗΛ ΑΛΙΚΑΡΙΔΗΣ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ
ΠΥΡΟΣ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΖΩΗΣ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
ΑΘΗΝΑΙ:
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 6 - ΤΗΛ. 524.547
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
ΟΔΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗ 27 - ΤΗΛ. 41.029

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

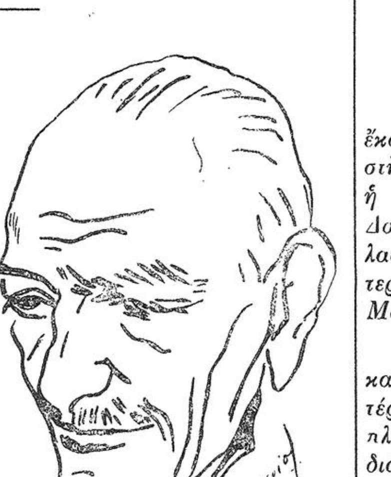

Αἰσθανόμαστε σήμερα τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Ξενόπουλο, ὅπως θὰ θέλαμε νὰ δώσουμε διέξοδο σ᾽ ἕνα κῦμα ἀπὸ ἀναμνήσεις. Τίποτε, πραγματικά, δὲν συγκρίνεται μὲ τὴν συγκίνησι ποὺ ἔδινε ὁ Ξενόπουλος ὅταν, ἀηδιασμένος κανεὶς ἀπὸ τὴν ξεραΐλα τῶν σχολικῶν βιβλίων καὶ τὴν στενοκεφαλιὰ τῶν δασκάλων κατέφευγε σ᾽ αὐτὸν σὰν σὲ μυστικὸ καταφύγιο, ἕτοιμος νὰ κλάψη γιὰ τὴν τύχη τῆς «Στέλλας Βιολάντη» ἢ τῆς τραγικῆς ἐκείνης ἐξαδέλφης τοῦ «Κόκκινου Βράχου». Ὁ Ξενόπουλος παραμένει ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν τῶν δακρύων.

Δέκα χρόνια πέρασαν ἀπ᾽ τὸν θάνατό του, εἶναι ὅμως ἀρκετὰ γιὰ νὰ μᾶς τὸν θυμίσουν καὶ νὰ τὸν φέρουν πάλι κοντά μας, νὰ μᾶς κάνουν νὰ σκεφτοῦμε τὸ ἔργο του.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεχάση ἀλήθεια τὴν «Διάπλαση τῶν Παίδων» τὸ ὑπέροχο ὀκτασέλιδο περιοδικὸ ποὺ εἶχε γιὰ προορισμὸ νὰ διδάσκη καὶ νὰ μορφώνη τὰ Ἑλληνόπουλα ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεχάση τὸν Ξενόπουλο ποὺ μὲ τὰ ψευδώνυμα τοῦ «Φαίδωνος» τοῦ «Κίμωνος Ἀλκίδη» τοῦ «Πέτρου Πυργωτοῦ» τοῦ «Λουκιανοῦ Χαρμόσυνου» καὶ τῆς Κυρᾶς Μάρθας» ἔγραφε καὶ σ᾽ αὐτὴν δίπλα στὸ ἄλλο λογοτεχνικό του ἔργο;

Ὁ Ξενόπουλος γεννήθηκε στὴν Πόλι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1867 ἀπὸ πατέρα Ζακυνθινὸ καὶ μητέρα Φαναριώτισσα, τὴν Εὐθαλία Θωμᾶ, ἡ ὁποία ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος δάσκαλος τοῦ λογοτέχνη ὅπως ἐξομολογεῖτο κι᾽ ὁ ἴδιος.

Τελείωσε μὲ ἄριστα τὸ Γυμνάσιο τῆς Ζακύνθου καὶ ἔπειτα ἦρθε νὰ σπουδάση στὴν Ἀθήνα. Στὴν ἀρχὴ φοίτησε στὴν Φυσικομαθηματικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, παράλληλα ὅμως παρακαλουθοῦσε καὶ μαθήματα φιλολογίας. Ποτὲ ἐντούτοις δὲν ἄσκησε ἐπαγγελματικὰ τὴν ἐπιστήμη ποὺ εἶχε σπουδάσει. Ἀπὸ νέος, ἀκόμα, τὸν εἶχε τραβήξει ὁλοκληρωτικὰ ἡ λογοτεχνία ὥσπου στὸ τέλος ἀφοσιώθηκε ἀποκλειστικὰ σ᾽ αὐτήν.

Ἀπὸ τὸ 1889 ἄρχισε νὰ συνεργάζεται μὲ τὸ περιοδικὸ «Ἑστία» κι᾽ ἀπὸ τότε ἀρχίζει πλούσια κι᾽ ἀδιάκοπη ἡ Λογοτεχνική του παραγωγὴ ποὺ συνεχίστηκε μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὸ ἔργο του ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα σὰν ἔγινε καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τὸ 1931. Ἔγραφε ὅλο πεζογραφήματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρονογραφήματα, τὶς εἰδικὲς μελέτες καὶ πρὸ πάντων τὶς περίφημες κριτικές του, ποὺ προδίνουν μία τόσο ἐξαιρετικὴ εὐθυκρισία κι᾽ ἀντικειμενικότητα.

Τὰ καθαρῶς λογοτεχνικά του ἔργα εἶναι κυρίως τριῶν εἰδῶν : Τὰ διηγήματα, τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ θεατρικὰ ἔργα.

Ἡ τέχνη του ἡ θαυμαστή, δὲν μένει ποτὲ στάσιμη ἀλλὰ ἐξελίσσεται συνεχῶς. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα του εἶναι ἠθογραφικὰ καὶ τὰ θέματά τους εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ζακύνθου, ἀλλὰ ὁ ἐντοπισμὸς τοῦ Ξενόπουλου στὰ στενὰ ὅρια τῆς πατρίδος του εἶναι ἁπλῶς φαινομενικός. Ἂν προχωρήσουμε βαθύτερα στὸ ἔργο του θὰ ἀνακαλύψουμε σ᾽ αὐτὰ εὐρύτερους κοινωνικοὺς χαρακτῆρες. Ἀπὸ ἀπόψεως πάντως μορφῆς ὁ Ξενόπουλος εἶναι δεξιοτέχνης τοῦ λόγου, εἶναι παντοῦ πλήρης καὶ ἄψογος.

Ἔκανε μιὰ θαυμαστὴ ἐκλογὴ ὑλικοῦ καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἀναγνωρίσουμε πὼς ἡ ζύμη ποὺ ἔπλασε δὲν ἐπρόδωσε τὴν ἐκλεκτικότητά του. Οἱ ἀμπώτιδες καὶ οἱ παλίρροιες τῆς ἐσωτερικῆς του ζωῆς δὲν ὑπῆρξαν ἀρκετὰ συγκλονιστικές, γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὶς προϋποθέσεις ποὺ θὰ ἔδιναν ἔκταση καὶ βάθος καὶ θὰ χάριζαν διάρκεια στὸ λόγο του. Θαυμάζουμε ὅμως στὸν Ξενόπουλο τὴν βαθειὰ αὐτὴ αἰσιοδοξία, ποὺ ἡ ἴδια ἡ τέχνη τοῦ χαρίζει μὲ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ρυθμοῦ της, στὸ κύλισμα τοῦ χρόνου.

Δὲν σκέφτηκε ποτὲ ὅτι τὰ βιβλία μοιάζουν ὅπως τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ποὺ γιὰ ἕνα διάστημα χαιρόμαστε σ᾽ αὐτὰ τὶς μύριες ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου, ἀλλὰ ἔρχεται τὸ φθινόπωρο καὶ τὰ μαραίνει, τὰ ἐξαφανίζει. Δὲν ἀνήκει δηλαδὴ στοὺς συγγραφεῖς τοῦ κλειστοῦ ἐξομολογητικοῦ τύπου, ἐκεῖ ποὺ συναντᾶ κανεὶς τὰ ἰσχυρότερα νοήματα ἀλλ᾽ ὄχι τὶς μεγάλες καλλιτεχνικὲς φύσεις.

Σὰν θεατρικὸς συγγραφέας ὁ Ξενόπουλος, μὲ τίποτε δὲν ἀπασχολήθηκε πιὸ ἔντονα, παρὰ πῶς νὰ διασκεδάση τὸ κοινό του. Τὸ θέατρο εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη τέχνη ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι σ᾽ αὐτὸ οἱ ἀντιδράσεις τοῦ κοινοῦ εἶναι ἄμεσες κι᾽ ὁ ἀντίκτυπος δὲν περιορίζεται μόνο στὸν συγγραφέα. Ἀπὸ αὐτὸν ὅμως ποὺ θὰ δώση τὸ πρῶτο ὑλικό, ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἐπιτυχία τῶν ἄλλων. Ὁ Ξενόπουλος δὲν γελάστηκε, ὡς πρὸς αὐτό. Εἶναι ἀξιοθαύμαστος ἐπειδὴ κατεῖχε τὰ μυστικὰ τῆς τεχνικῆς ἀπὸ τὰ πρῶτα θεατρικά του ἔργα.

Ἀπὸ δῶ μαντεύει κανεὶς γιατὶ ὁ Ξενόπουλος δὲν ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρη τὸ κοινό, ὅσο κι᾽ ἂν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐκφράζει ἔχει πιὰ ξεπεραστεῖ.

Ὠνομάστηκε «πατέρας ἢ ἀναμορφωτὴς τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου» καὶ εἶναι τίτλος ποὺ λιγότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀμφισβητηθεῖ.

Ὁ Γρηγόρης Ξενόπουλος δὲν θὰ μείνη ἁπλῶς στὴν Ἱστορία τοῦ θεάτρου καὶ τῆς πεζογραφίας, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήση νὰ κρατᾶ μιὰ ξεχωριστὴ θέση στὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀπὸ τὸ γεγονὸς κυρίως ὅτι στάθηκε στὸ ἔργο του ὁ ἐκφραστὴς μιᾶς ἐποχῆς καὶ στὸ ὅτι μᾶς ἔδωκε θέατρο ὅταν δὲν ὑπῆρχε τέτοιο. Αὐτὸ ἦταν ἡ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ δόξα τοῦ Γρηγόρη Ξενόπουλου.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΜΥΡΤΩΣ ΔΟΥΛΗ ΣΤΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὴν Ἑλληνικὴ Λυρικὴ Σκηνή, ἡ συμπατριώτισσα μας Μυρτὼ Δουλῆ. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἔλαβε μέρος ὡς Μαντὰμ Μπατερφλάϋ στὴν παράστασι τῆς 6ης Μαρτίου τῆς ὁμωνύμου ὄπερας.

Ἡ παράστασις ἐσημείωσε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν καὶ κατέρριψε ρεκὸρ εἰσπράξεων ἀπὸ τὸ πλῆθος κόσμου ποὺ πῆγε εἰδικῶς διὰ νὰ ἀκούση καὶ νὰ ἰδῆ τὴν Μυρτὼ Δουλῆ Ἄπειροι δὲ γνωστοὶ καὶ φίλοι δὲν βρῆκαν θέσεις τὴν τελευταία στιγμή.

Ἡ ἄνευ προηγουμένου κοσμοσυρροὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὴν παράστασιν τῆς Μπατερφλάϋ τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς ὀφείλεται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς Μυρτῶς Δουλῆ στὸν ρόλον τῆς πρωταγωνιστρίας τὸν ὁποῖον τόσον ἀπὸ ἀπόψεως φωνητικῆς ἐκτελέσεως ὅσον καὶ ἠθοποιΐας ἀπέδωσε θαυμάσια καὶ κατεχειροκροτήθη ἀπὸ ὅλους.

Ἡ ἐφημερὶς ΛΙΒΙΣΙ εὔχεται εἰς τὴν νεαρὰν καλλιτέχνιδα λαμπρὰν σταδιοδρομίαν πρὸς δόξαν τῆν νέας καὶ παλαιᾶς πατρίδος της.

* * *

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου μας κ Μιχ. Σαράφης ἔδωκε τὴν 30ήν Μαρτίου εἰς μίαν αἴθουσαν τῆς ὁδοῦ Χάμιλτον καὶ ἐνώπιον πυκνοτάτου ἀκροατηρίου διάλεξιν κοινωνικοῦ περιεχομένου μὲ θέμα «ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ παρατηρουμένη σήμερον ἐγκληματικότης καὶ τὰ αἴτια αὐτῆς» ἐκ τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν ὡρισμένας περικοπὰς μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ ἀξίας προσοχῆς:

«Δυστυχῶς ἡ θέμις ἡ θεὰ τῆς Δι-
«καιοσύνης ἀπογοητευθεῖσα ἀπὸ
«τὰς κακὰς πράξεις τῆς κακούρ-
«γου κόρης τοῦ Διὸς «ΑΤΗΣ» (ἡ
«ὁποία ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὸν Ὄλυ-
«μπον διὰ τὰ ἐγκλήματά της καὶ
«ἀπεστάλη εἰς τὴν γῆν) ἠναγκά-
«σθη νὰ ἐγκαταλείψη τὴν γῆν καὶ
«νὰ καταφύγη εἰς τὰ ἄστρα.

Δι᾽ αὐτὸ ἴσως αὐξάνει διαρκῶς ἡ ἐγκληματικότης εἰς ὅλην τὴν γῆν, ἥτις ἐμφανίζεται δυστυχῶς ὑπὸ πρωτοφανῆ ἀγριότητα εἰς ἐκδηλώσεις....

Ἐὰν σήμερον ἀπευθύνετε εἰς πάντα μέσης μορφώσεως ἄνθρωπον, Διατὶ τοῦτο ; θὰ σᾶς ἀπαντήση: Οἱ πόλεμοι!! Νὰ ὀφείλεται ἄραγε ἡ τάσις αὐτὴ εἰς τοὺς πολέμους μόνον; Νομίζω Ὄχι.

Ἕνας Σοφός, ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ στὸ βιβλίο του «Οἱ ἄθλιοι» ἐν προλόγῳ ἔγραφε ἐν ἔτει 1862, δηλαδὴ πρὸ ἑκατὸν ἀκριβῶς ἐτῶν :

Ὅσον καιρὸ θὰ ὑπάρχη, μέσῳ τῶν Νόμων καὶ τῶν ἠθῶν μιὰ κοινωνικὴ καταδίκη, ποὺ δημιουργεῖ τεχνητὴ κόλαση μέσ᾽ στὴν πολιτισμένη κοινωνία κ᾽ ἐπιβαρύνει μὲ τὴν ἀνθρώπινη νομοτέλεια τὴν μοῖρα ποὺ εἶναι θεϊκή, ὅσον καιρὸ θὰ μείνουν ἄλυτα τὰ τρία προβλήματα τοῦ αἰῶνα: ὁ ξεπεσμὸς τοῦ ἀνδρὸς μὲ τὴν ἀνεργία, ἡ ἐξαχρείωση τῆς γυναίκας μὲ τὴν πεῖνα, τὸ μαράγκιασμα τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν ἀμάθεια, ὅσον καιρὸ θὰ ὑφίστανται ὡρισμένα στρώματα κοινωνικὴν ἀσφυξίαν, μὲ ἄλλα λόγια καὶ ἀκόμη γενικώτερα ὅσον θὰ σέρνεται στὸν κόσμο ἡ ἀμορφωσιὰ καὶ ἡ ἀνέχεια βιβλία σὰν τοῦτο ἐδῶ (δηλαδὴ «ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ») μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι περιττά».

Νὰ μιὰ ἀλήθεια λεχθεῖσα πρὸ 100 ἐτῶν: Ἡ πενία, Μητέρα καὶ τροφὸς τῆς Βασιλείας τῆς ἀδικίας καὶ τραυματισμοῦ παγκόσμια τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐπίσης συντελεῖ περισσότερον εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι ἡ περίεργος ἡ ἐγκληματικὴ οὕτως εἰπεῖν, τάσις τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως καθιστᾶ ἐπικρατεστέρας τὰς ποινὰς τῶν ἐγκληματούντων καὶ ὅπως ἐλαττώνει τὰς ἠθικὰς ἀμοιβὰς τῆς ἀρετῆς χωρὶς ἐπιρρεασμὸ ἀπὸ τὰ σοφὰ αὐτὰ λόγια τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ ἀνήθικος τάσις τῆς ἐποχῆς μας ὅπως ἐξισώση τὴν κακίαν πρὸς τὴν ἀρετὴν εἶναι ὁ σπουδαιότερος λόγος τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ἀτιμωρησία τῶν ἐγκληματιῶν καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν ἐναρέτων πολιτῶν ἀποθρασύνει τοὺς κακοὺς καὶ ἀπογοητεύει τοὺς ἀγαθούς....

Ὁ Γάλλος κοινωνιολόγος Ἀντρὲ Βερριὲ ποὺ εἶναι σήμερα 78 ἐτῶν εἰς σειρὰ ἄρθρων του ἀντιπαραβάλλει τὴν ἔννοιαν ποὺ ἔχουν ὡρισμένοι ὅροι πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια μὲ ἐκείνην ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχήν. Καὶ γράφει, ὅτι ἡ λέξις

«ΗΘΙΚΗ», ἔχει χάσει κάθε σχέσι
«μὲ τὴν ἔννοιαν ποὺ εἶχε πρὸ 50
«ἐτῶν. Πράξεις ποὺ τὶς θεωροῦσε
«ὁ κόσμος τότε ἀνηθίκους καὶ κα-
«ταδικαστέας, θεωροῦνται σήμερον
«ὡς εὐνόητοι καὶ προστατεύονται
«ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Νό-
«μον.

Ἔχει δὲ χάσει ἐπίσης τὴν πα-
«λαιάν της ἔννοιαν καὶ ὁ ὅρος οἰ-
«κογένεια ἀκόμα».

* * *

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΦΙΞΕΙΣ

Προερχόμενοι ἐκ Μασσαλίας ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς ἐδῶ συγγενεῖς των οἱ συμπατριῶται μας κ. Χαράλαμπος Κ. Κωνσταντινίδης καὶ ὁ κ. Θεόδωρος Καντζῆς μετὰ τῆς συζύγου του Νικολέττας, τὸ γένος Κ. Κωνσταντινίδου. Παρέμειναν ἐνταῦθα ἀρκετὰς ἡμέρας καὶ ἀνεχώρησαν, ἐπιστρέψαντες εἰς Μασσαλίαν.

ΠΕΝΘΗ

Μετὰ μεγάλης λύπης ἀναγγέλλομεν τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ ἐκλεκτοῦ συμπατριώτου μας καὶ διακεκριμένου ἐπιστήμονος Θεοφάνους Κωνστ. Παπαδουλῆ, Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ, ἐπισυμβάντος ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν 14ην Ἀπριλίου. Ὁ ἀποβιώσας συμπατριώτης μας ἦτο ἐκλεκτὸν μέλος τῆς κοινωνίας τῆς Ρώμης κατέχων ἀξιόλογον θέσιν τιμῶν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου διαβιβάζει τὰ θερμὰ συλλυπητήριά του εἰς τὴν σύζυγόν του Μαγδαληνήν, τὴν μητέρα του Μαρίαν Κων. Παπαδουλῆ, τὰ ἀδέλφια του Παῦλον καὶ Φωτεινὴν καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ δεσποινὶς Ἀντιγόνη Γεωργαλίδου προσέφερε δραχμὰς τριακοσίας (300) εἰς μνήμην τοῦ ἐξαδέλφου της Θεοφάνη Κων. Παπαδουλῆ ὑπὲρ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Τμήματος τοῦ Συλλόγου.

Ὁ κ. Κων. Κωνσταντινίδης καὶ αἱ ἀδελφαί του Μοσχούλα, Μαρία καὶ Καλλιρρόη προσέφεραν εἰς τὸ Φιλανθρωπικὸν Τμῆμα τοῦ Συλλόγου δραχμὰς πεντακοσίας (500) ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς φιλοστόργου καὶ καλοκαγάθου ἀειμνήστου μητρός των Μυρσίνης, τὸ γένος Ἰωάν. Δουλῆ.

ΧΥΤΗΡΙΟΝ
ΟΡΥΧΑΛΚΟΥ, ΧΥΤΟΣΙΔΗΡΟΥ
ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ
ΠΑΝΗΓΥΡΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ & ΥΙΟΙ
ΑΙΤΩΛΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ 14
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΟΥΛΑΝΤΖΗΣ
ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ
ΜΩΣΑΪΚΩΝ
ΔΑΠΕΔΩΝ
ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ 13
ΤΗΛ. 463.224
ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΛΙΒΙΣΙ
Μηνιαία Ἐφημερὶς
Ἔτος 1ον — Ἀριθ. 7
Ἀθῆναι Ἀπρίλιος 1961

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ :
Ἐτησία Δρχ. 60
Ἐξάμηνος » 35
Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία $ 5 ἢ £ 2
Ἐξάμηνος $ 3 ἢ £ 1

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΡΕΝΑΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Σατωβριάνδου 4, 7ος ὄροφος
Γραφεῖον 14 — Τηλέφ. 535.066
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΕΠΙΤΑΓΑΙ
Μ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ
Σατωβριάνδου 4, 7ος ὄροφος
Γραφεῖον 14

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ.
Ὑπεύθυνος :
ΡΕΝΑ Δ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Κεφαλληνίας 47 — Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου :
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ
Πάτμου 44—Ἀθῆναι

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα δὲν ἐκφράζουν ὑποχρεωτικὰ καὶ τὰς ἀπόψεις τῆς ἐφημερίδος. Τὴν εὐθύνην τῆς ἀκριβείας καὶ τοῦ περιεχομένου των τὴν φέρουν πάντοτε οἱ συγγραφεῖς των.

Ἐπίσης αἱ δημοσιευόμεναι βιογραφίαι δὲν εἶναι κατὰ σειρὰν ἀξίας τῶν προσώπων ποὺ ἀφοροῦν.

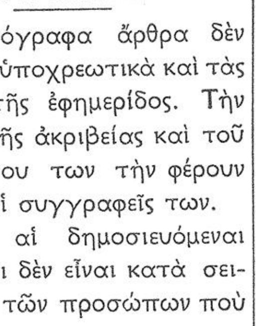

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τοῦ συμπολίτου μας κ. Γεωργίου Ν. Χρυσαφίνη ἐκ Κύπρου, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον μᾶς ἐσυγκίνησε πολύ. Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς ἐκ μέρους τόσων ἐκλεκτῶν καὶ διακεκριμένων πατριωτῶν μᾶς ἐνθαρρύνουν ἰδιαίτερα εἰς τὴν συνέχισιν τῶν προσπαθειῶν μας.

Ἀξιότιμον Κύριον,

Μ. Θεοδοσιάδην,

Σατωβριάνδου 4, 7ος Ὄροφος,
Γραφεῖον 14 - Ἀθῆναι.

Ἀγαπητὲ κ. Θεοδοσιάδη,

Ὁ ἀείμνηστος πατήρ μου Ν. Γ. Χρυσαφίνης κατήγετο ἐκ Μάκρης.

Ἀπεβίωσε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1959.

Δὲν γνωρίζω ἐὰν ὀφείλει συνδρομὴν διὰ τὴν ἀξιόλογον ὑμῶν ἐφημερίδα «ΛΙΒΙΣΙ», καὶ πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, ἐὰν με πληροφορήσετε περὶ τούτου, διὰ νὰ σᾶς ἀποστείλω οἱονδήποτε ὀφειλόμενον ποσόν.

Ἐσωκλείω Τραπεζιτικὴν Ἐπιταγὴν εἰς διαταγήν σας διὰ τὸ ποσὸν τῶν £ 2.10.0 καὶ παρακαλῶ ὅπως μοὶ ἐγγράψητε συνδρομητὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα σας, ἣν μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἀναγιγνώσκω.

Παρακαλῶ διαβιβάσητε πρὸς τὴν Ἐπιτροπείαν τοῦ ὑμετέρου Συλλόγου τὰ πλέον εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια διὰ τὴν πολυσχιδῆ καὶ κοινοφελεστάτην ὑμῶν ἐργασίαν, ἥτις τιμᾶ ὄχι μόνον ὑμᾶς ἀλλὰ καὶ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀντιπροσωπεύετε.

Φιλικώτατα

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΧΡΥΣΑΦΙΝΗΣ

ΒΥΡΩΝ ΤΣΑΚΙΡΗΣ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 10
ΤΗΛΕΦΩΝΑ : 522.493 καὶ 527.207

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν ἀσχοληθῆ μὲ τὸ θέμα τῆς παχυσαρκίας καὶ πολλὰ διαιτητικὰ σχήματα καὶ συστήματα ἔχουν προταθῆ κατὰ καιρούς.

Πολὺς κόσμος ὑποφέρει ἀπὸ παχυσαρκίαν. Ἄλλοι μὲν τὴν θεωροῦν πολὺ σωστά, ὡς ἐχθρὸν τῆς ὑγείας καὶ μάλιστα ὅσον ἡ ἡλικία προχωρεῖ, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ νέοι, ἐπιθυμοῦν νὰ ἀδυνατίσουν διὰ λόγους καλαισθητικούς.

Γενικὰ ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι ὁ κατάλληλος τρόπος διὰ τὸ ἀδυνάτισμα εἶναι ἡ δίαιτα δηλαδὴ ὁ περιορισμὸς τῶν εἰσαγομένων τροφῶν καὶ τοῦ ὕδατος.

Ἡ γνώμη αὐτὴ στηρίζεται εἰς τὸν συσχετισμὸν προσφορᾶς καὶ καταναλώσεως θερμίδων ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιστημονικῶς εἶναι ἀνακριβὲς διὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν φυσιολογίαν ἀνεῦρε τὶς βιοχημικὲς ἀντιδράσεις ποὺ συντελοῦνται εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν διαπιστώσασα τὴν αἰτίαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὡρισμένοι ἄνθρωποι παίρνουν εὔκολα βάρος ἀλλὰ τὸ χάνουν δύσκολα μὲ ἀποτέλεσμα τὴν παχυσαρκίαν.

Οἱ ἄνθρωποι σύμφωνα μὲ τὰς ἀνωτέρω διαπιστώσεις διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας. Εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχουν φυσιολογικὸν μεταβολισμὸν τῶν τροφῶν ἀνεξαρτήτως ποιότητος καὶ ποσότητος καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐλαττωματικὸν μεταβολισμόν, σχετικῶς μὲ τὴν ἀφομοίωσιν τῶν ὑδατανθράκων ἀνεξαρτήτως τῆς προσφερομένης ποσότητος τροφῆς.

Κατὰ συνέπειαν εἰς τὰ παχύσαρκα ἄτομα ἡ ποιοτικὴ σύνθεσις τοῦ διαιτολογίου μεταβάλλει τὴν κατανάλωσιν τῶν θερμίδων, δηλ. τὴν αὐξάνει ὅταν προσφέρωνται πρωτεΐνες καὶ λίπη καὶ τὴν μειώνει ὅταν προσφέρωνται ὑδατάνθρακες. Εἰς τὰ παχύσαρκα ἄτομα ὑπάρχει ἀνωμαλία εἰς τὴν ἀλυσσίδα τῶν βιοχημικῶν ἀντιδράσεων, δηλ. δὲν ἔχουν φυσιολογικὸν μεταβολισμὸν τῶν τροφῶν. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη διὰ νὰ ἀδυνατίση ἕνα ἄτομον νὰ περιορίση τὴν ποσότητα τῶν εἰσαγομένων θερμίδων διὰ τῆς τροφῆς, ἀλλὰ νὰ ρυθμίση τὸ διαιτολόγιόν του συμφώνως πρὸς τὴν ἱκανότητα ἀφομοιώσεως τῶν τροφῶν ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ των.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, δηλ. τοῦ περιορισμοῦ ἀμύλου καὶ ὑδατανθράκων ἀπαλλάσσεται ὁ παχύσαρκος ἀπὸ τὴν περίσσειαν λίπους τὸ ὁποῖον ὁ ὀργανισμός του παράγει διὰ τῆς μετατροπῆς τῶν τροφῶν καὶ τὸ εναποθέτει εἰς τὰ διάφορα ὄργανα καὶ τοὺς ἱστοὺς ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ὁμαλῆς καὶ φυσιολογικῆς λειτουργίας των, καθὼς καὶ τῆς ἀνατομικῆς των ἀκεραιότητος.

Ἐπιβάλλεται λοιπόν, σύμφωνα μὲ τὰς ἀνωτέρω διαπιστώσεις, νὰ ἐφαρμόζη ὁ παχύσαρκος δίαιταν πλουσίαν εἰς πρωτεΐνας καὶ λίπη ἢ ἔλαιον μὲ ἐλαχίστους ὑδατάνθρακας καὶ ἄμυλον. Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ποσοτικοῦ περιορισμοῦ τῶν εἰσαγομένων θερμίδων διὰ τῶν τροφῶν καὶ νὰ προσαρμοσθοῦμε εἰς τὸν ποιοτικὸν περιορισμὸν τῶν θερμίδων ὡς πρὸς τὸ ἄμυλον καὶ τοὺς ὑδατάνθρακας μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτὸ θὰ σημαίνη σταθερὰν ἀπώλειαν βάρους τριῶν ἕως πέντε κιλῶν κατὰ μῆνα.

Νομίζω ὅτι ὁ ἀνωτέρω τρόπος διαίτης εἶναι εὔκολος διότι δὲν πρόκειται περὶ συστήματος πείνης οὔτε περὶ σχολαστικοῦ ποσοτικοῦ προσδιορισμοῦ τῶν θερμίδων. Χρειάζεται μόνον σχετικὴ προσοχὴ εἰς τὴν ἀναλογίαν πρωτεϊνῶν καὶ λίπους. Πρέπει τὸ διαιτολόγιον νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τρία μέρη πρωτεϊνῶν (κρέας, ψάρι, τυρί, αὐγὸ κ.λ.π.) καὶ ἕνα μέρος λίπους, τελείως ἄσχετα ἀπὸ τὶς σαλάτες καὶ τὰ φροῦτα. Ἐπιβάλλεται ἐπίσης προσοχὴ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἅλατος ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι λελογισμένη, διότι ἡ περίσσεια τούτου καὶ ἐμποδίζει τὴν κατανάλωσιν τοῦ πλεονάζοντος λίπους καὶ κατακρατεῖται ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸν μετὰ ὕδατος ὡς μὴ ἀποβαλλομένη ἐκ τῶν νεφρῶν καὶ ἀποταμιευομένη εἰς τοὺς ἱστοὺς τοῦ σώματος, αὐξάνοντας τοιουτοτρόπως τὸ βάρος.

Ἔχουν προταθῆ κατὰ καιροὺς πολλὰ φάρμακα κατὰ τῆς παχυσαρκίας τὰ ὁποῖα στηρίζουν τὴν θεραπευτικήν τους ἱκανότητα εἰς τὴν αὔξησιν τῶν καταναλισκομένων θερμίδων ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ ἢ εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ὀρέξεως. Ἐπειδὴ τὰ φάρμακα αὐτὰ παρεμβαίνουν εἰς τὸν μεταβολισμὸν τοῦ ὀργανισμοῦ, πρέπει νὰ χορηγοῦνται μὲ σκεπτικισμὸν καὶ ἀπαραιτήτως νὰ κατευθύνεται καὶ νὰ ἐλέγχεται ἡ ἑκάστοτε τοιαύτη θεραπεία ὑπὸ ἰατροῦ διὰ νὰ ἀποφεύγωνται ἐπιζήμιαι διαταραχαὶ εἰς τὸν ὀργανισμόν.

Πολὺ ὀλίγα εἶναι τὰ φάρμακα ποὺ διατίθενται μέχρι σήμερον ἐναντίον τῆς παχυσαρκίας ποὺ ἀξίζει νὰ χορηγοῦνται ἐφ᾽ ὅσον ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀποτελεσματικὰ χωρὶς ἡ διαφήμισίς των νὰ ἀποσκοπῆ εἰς κερδοσκοπικὴν ἐκμετάλλευσιν.

ΠΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ἰατρὸς

Σημ. Ἐφημ.: Τὸ προηγούμενον ἄρθρον εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Μαρτίου «Περὶ βιταμινῶν» ὠφείλετο ἐπίσης εἰς τὸν μόνιμον συνεργάτην μας καὶ διακεκριμένον ἐπιστήμονα ἰατρὸν κ. Παντελὴν Χατζηπαναγιώτου ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ὁποίου παρελήφθη λόγω τυπογραφικῆς ἀβλεψίας.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΛΙΒΙΣΙΟΥ - ΜΑΚΡΗΣ

Ὅπως εἰς ὅλους τοὺς ὀργανισμοὺς οὕτω καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν πρέπει νὰ χύνεται νέον αἷμα, νὰ εἰσέρχωνται νέοι ἄνδρες. Μὲ τὰ νέα στοιχεῖα τονώνεται ἡ Ἐκπαίδευσις, ἀνανεώνεται ὁ ὀργανισμὸς των, συγχρονίζεται τὸ σύστημά των καὶ γίνεται πλέον ἀποδοτική. Οἱ παλαιοὶ διδάσκαλοι μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν των στρέφουν πάντοτε τὸ πλοῖον πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ νὰ διαπλεύση πελάγη καὶ νὰ ὁδηγηθῆ ἡ ἐκπαιδευτικὴ ὁλκὰς εἰς τὸν ἀληθῆ προορισμόν της. Καὶ ἡ Ἐκπαίδευσις Λιβισίου - Μάκρης εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ μένη εἰς στάσιμα νερὰ καὶ νὰ ἀλάσση κατὰ περιόδους τὸ πλήρωμά της. Οὕτω εἰς Λιβίσιον καὶ Μάκρην ἔμειναν, ὡς ἔπρεπεν, οἱ καλοὶ καὶ ἔμπειροι πλοηγοί, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Σχολείων, ἥλασσον ὅμως ἑκάστοτε τὸ προσωπικόν.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗΣ
ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ὁ Χριστόδουλος Παπαδουλῆς ἦτο ἀριστοῦχος τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν ὑπηρετήσας εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἀδελφῶν κοινοτήτων Λιβισίου - Μάκρης ἀπὸ τοῦ 1898 - 1905, καὶ ὁ Σταμάτιος Πετρίδης ὑπηρετήσας εἰς Μάκρην ἀπὸ τοῦ 1900 - 1904. Καὶ οἱ δύο οὗτοι Διδασκαλισταὶ ἀπέδειξαν ζῆλον ἀξιέπαινον εἰς τὸ ἔργον των καὶ συνέβαλον εἰς τὴν καλυτέραν καὶ πλέον συγχρονισμένην λειτουργίαν τῶν σχολείων τῶν ἀδελφῶν κοινοτήτων.

Ἡ μόρφωσις καὶ τῶν δύο ὄχι μόνον ὡς διδασκάλων ἀλλὰ καὶ ὡς λογίων ἦτο ἀρτιωτάτη καὶ λίαν εὐρεία. Ἡ δυναμικότης ἀμφοτέρων θὰ ἀπέδιδε πολλὰ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Πατρίδος, ἐὰν εἰργάζοντο περισσότερα ἔτη καὶ διέθεταν ὑπὲρ αὐτῆς ἅπασαν τὴν ζωτικότητά των. Καὶ οἱ δύο ὅμως ἔφυγαν πρὸ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἐγκατεσταθέντες ὁ μὲν Παπαδουλῆς εἰς Μυτιλήνην, ὁ δὲ Πετρίδης εἰς Λῆμνον. Ἐκλεγέντες Πρόεδροι Διδασκαλικῶν Συνδέσμων ἀντιπροσώπευσαν αὐτοὺς ἐπανειλημμένως εἰς τὰ Πανελλήνια Διδασκαλικὰ Συνέδρια ὅπου αἱ γνῶμαι των ἠκούοντο μετὰ προσοχῆς. Τιμὴ καὶ ἔπαινος καὶ δόξα ἁρμόζει εἰς τοὺς ἀνωθι μνημονευθέντας Ἐθναποστόλους διδασκάλους καὶ εἰς ὅσους πατριωτικῶς εἰργάσθησαν.

Ὁ Παπαδουλῆς καὶ ὁ Πετρίδης ὑπῆρξαν ἐκ τῶν καλυτέρων διδασκάλων τοῦ Πανελληνίου διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ καυχᾶται κάθε Μακρηνολιβισιανός. Τὸ τέλος των ἦτο δυσάρεστον ! Ὁ Παπαδουλῆς ἔπαθε διαβήτην ὁ ὁποῖος κατέστρεψε τὴν μνήμην του, ὁ δὲ Πετρίδης ἔπεσε θῦμα τῆς κατοχικῆς πείνης.

Εἰς τὰ σχολεῖα Λιβισίου - Μάκρης νέοι διδάσκαλοι, πλήρεις σφρίγους καὶ ἐνθέου ἐνθουσιασμοῦ κατέλαβον θέσιν ἀργότερα. Οὗτοι ἦσαν :

1. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΗΣ.

Ἀριστοῦχος τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν, ὑπηρετήσας εἰς τὰ σχολεῖα Λιβισίου - Μάκρης ἀπὸ τοῦ 1903 - 1914, γεννηθεὶς τὸ 1885.

2. ΣΑΒΒΑΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ.

Ἀριστοῦχος τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν ὑπηρετήσας εἰς τὰ σχολεῖα Λιβισίου - Μάκρης ἀπὸ τοῦ 1904 - 1914, γεννηθεὶς τὸ 1887.

3. ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΘΕΟΦΑΝΟΥΣ

Δευτεροβάθμιος τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν γεννηθεὶς τὸ 1884 καὶ ὑπηρετήσας εἰς τὰ σχολεῖα Λιβισίου ἀπὸ τοῦ 1905 - 1910 καὶ ὡς Διευθυντὴς ἀπὸ τοῦ 1919 - 1921. Ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξορίαν ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

4. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Δευτεροβάθμιος τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν, γεννηθεὶς τὸ 1885 καὶ διδάξας ἀπὸ τοῦ 1906 - 1915 εἰς Μάκρην καὶ ἀπὸ τοῦ 1912 - 1921 εἰς Λιβίσιον.

Οἱ ἀνωτέρω διδάσκαλοι ἐσημείωσαν σταθμὸν ἀξιοσημείωτον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως Λιβισίου - Μάκρης. Προήγαγον εἰς τοιοῦτον σημεῖον τὰ ἐκπαιδευτικὰ πράγματα τῶν ἀδελφῶν κοινοτήτων καὶ κατέστησαν τὰ σχολεῖα Λιβισίου - Μάκρης πρότυπα καὶ ὑποδειγματικὰ εἰς ἐργασίαν καὶ τάξιν, ποὺ τὴν λειτουργίαν καὶ πρόοδόν των θὰ ἐζήλευον πολλαὶ εὐρωστότεραι οἰκονομικῶς κοινότητες. Ἐξάλειψαν τὴν ἀγραμματωσύνην καὶ ἀναλφαβητισμόν. Οὐδεὶς τῶν κατοίκων ἀπέφευγε νὰ στείλη τὸ παιδί του εἰς τὸ σχολεῖον. Πάντες ἐφιλοτιμοῦντο νὰ τὸ μάθουν γράμματα, τῶν διδασκάλων προτρεπόντων τοὺς ἀδιαφόρους καὶ ἀνεπτυσσόντων διὰ παρα-

Συνέχεια στὴν 4ην Σελίδα

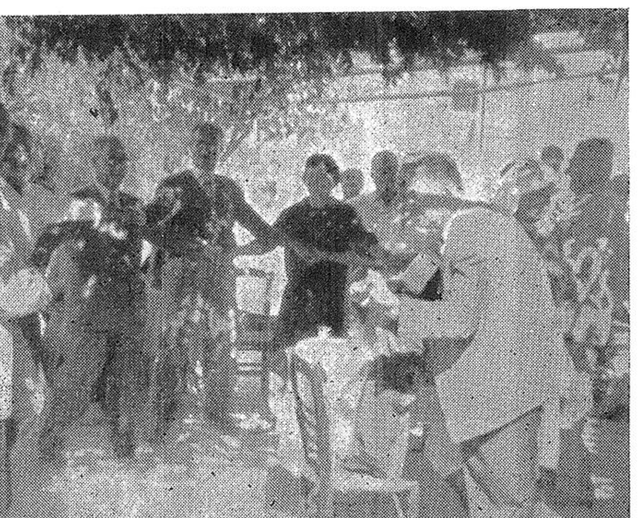

Ἡ Σούστα εἶναι ἀπαραίτητη σὲ κάθε συγκέντρωσί μας. Στὴν εἰκόνα στιγμιότυπον ἀπὸ μίαν ἐκδρομήν μας.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἂν μοῦ ζητούσανε νὰ ὑποδείξω τὴν αἰτία τῆς ὑπάρξεως τῆς οἰκογενείας καὶ κατ᾽ ἐπέκταση τῆς Κοινωνίας, καθόλου δὲν θὰ δίσταζα νὰ παρουσιάσω τὴν ἁπλὴ καὶ δισύλλαβη λέξη «Μάνα», ὡς ἀποφασιστικὸ παράγοντα καὶ ὡς ζωτικὸ κύτταρο αὐτῶν. Ὄχι μὲ τὴν περιωρισμένη ἔννοια τῆς λέξεως, ἀλλὰ τὴ Μάνα, ὡς κάτοχο ἰδιοτήτων φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων, ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου συνθέτουν τὴν συνεκτικὴ ὕλη ποὺ συγκρατεῖ εἰς τὸ φῶς τῆς ὑπάρξεως τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν κοινωνία. Πίσω ἀπὸ τὴ λέξη «Μητέρα», κρύβεται τὸ μεγαλειωδέστερο ἔργο τῆς δημιουργίας, τὸ ὁποῖον ὁ Μέγας Βοναπάρτης (Ναπολέων) ἀντελήφθη καὶ εἶπε κάποτε: «Δῶστε μου Μητέρας ἐναρέτους καὶ σᾶς ὑπόσχομαι τὴν εὐημερίαν τῆς Γαλλίας». Ἡ Λογοτεχνία περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πνευματικὸ τομέα, ἡ ποίηση, ἡ διηγηματογραφία καὶ κυρίως ὁ τραγικὸς Σαίξπηρ, ἔπλεξαν ἀμέτρητα ἐγκώμια καὶ ἀτέλειωτους ὕμνους πρὸς τὴν ἡρωΐδα αὐτὴ τῆς ζωῆς.

Πολλὲς εἶναι οἱ ἀποστολὲς τῆς Μάνας καὶ περισσότεροι οἱ σκοποί της μέσα στὴν Οἰκογένεια καὶ στὴν Κοινωνία. Ἀρχίζει τὸν σπουδαῖο της ρόλο, ἀπὸ τὸν πυρῆνα τῆς Κοινωνίας, τὴν Οἰκογένεια. Ἐὰν ἡ Μάνα δὲν παρασυρθῆ εἰς τὴν δίνην τῶν δῆθεν κοινωνικῶν ἐξελίξεων, ἔχει νὰ ἐπιτελέση μεγαλειῶδες ἔργο. Μεγάλη σημασία ἔχει, στὴν διάπλαση καὶ διαμόρφωση τῶν χαρακτήρων τῶν παιδιῶν της, διότι κατὰ τὴν γνώμη μας ἡ Μάνα εἶναι ὁ ἀρχιτέκτων αὐτῶν. Μὲ τὶς ἀρετὲς ποὺ θὰ κοσμεῖται ἡ Μάνα, θὰ στολίση καὶ τὰ παιδιά της, θὰ δείξη τὴ μητρική της στοργὴ κι᾽ ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν συναισθημάτων της θὰ μεταγγίση στὰ παιδιά της, τὴν καλωσύνη, φιλανθρωπία, συμπόνοια καὶ καλὴ συμπεριφορά. Ἡ Μάνα μένει τὶς περισσότερες ὧρες μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ εὐκολώτερα πλησιάζουν τὴ Μάνα, λόγῳ τῆς θερμῆς της ἀγκαλιᾶς καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι ἐκ φύσεως σπάνια ἀρνεῖται τὶς ἀπαιτήσεις τῶν παιδιῶν της. Κι᾽ εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλὲς καλὲς Μητέρες, ἔβγαλαν Μεγάλους ἄνδρες, χρήσιμους στὴν Κοινωνία καὶ γενικὰ στὴν Ἀνθρωπότητα. Οἱ ἱεράρχαι εἶχαν ἐναρέτους Μητέρας. Ὁ δὲ Κάντιος, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὁ Πλάτων τῆς νεώτερης ἐποχῆς, ἔλεγε ὅτι πολλὰ ὀφείλει στὴν Μητέρα του καὶ συγκεκριμένα: «Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν μητέρα μου, διότι αὐτὴ ἐνεφύτευσε καὶ ἀνέθρεψε τὸν πρῶτον σπόρον τοῦ ἀγαθοῦ μέσα μου, αὐτὴ ἤνοιξε τὴν καρδίαν εἰς τὸ νὰ δεχθῆ τὰς ἐντυπώσεις τῆς φύσεως, αὐτὴ ἀφύπνισε καὶ ηὔρυνε τὴν ἀντίληψίν μου». Γενικώτερα μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ὕπαρξη μεγάλου ἄνδρα, προϋποθέτει τὴν ὕπαρξη μεγάλης μητέρας. Ἡ Μάνα δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ νὰ μπερδευτῆ σὲ ἄλλες ὑποθέσεις, διότι τότε ξεφεύγει ὁριστικὰ τοῦ πραγματικοῦ της προορισμοῦ. Τὰ τελευταῖα πειράματα ἔφθασαν σὲ ἀντίθετα συμπεράσματα, ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ φεμινισμοῦ, τὸ ὁποῖο λέει ὅτι «ἡ γυναῖκα ἔχει τὰς αὐτὰς ἰδιότητας μὲ τὸν ἄνδρα καὶ ὅτι δὲν ὑφίσταται διαφορὰ μεταξύ των» καὶ ἀπεκάλυψαν διαφορὰς ἀντιλέκτους. Ὁ μέγας ἐπιστήμων Alexi Carrel εἰς τὸ βιβλίο του «Ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἄγνωστος», λέει ὅτι: «Ἀνάμεσα στὰ δυὸ φύλα ὑπάρχουν ἀμετάκλητες διαφορὲς καὶ ἐπιβάλλεται νὰ τὶς ἔχουμε στὸ μυαλό μας, γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ πολιτισμένου κόσμου».

Ἡ πιὸ καταφανὴς διαφορὰ εἶναι ἡ βιολογική. Διαφορετικὴ ἀποστολὴ ἔχει ὁ καθένας. Ὁ πατέρας στὶς ἐξωτερικὲς ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἡ Μητέρα στὶς ἐσωτερικές. Ἡ Μητέρα ἀποδίδει περισσότερο στὶς ἐσωτερικὲς δουλειές, στὸ μαγείρεμα, στὸ νοικοκυριό, στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της καὶ στὴν περίθαλψη αὐτῶν. Διότι στὴν ἀρρώστεια μόνο ἡ Μάνα μπορεῖ νὰ εἶναι παρήγορη ἐλπίδα καὶ ἀκούραστη ὑπηρεσία, μὲ τὴν τρυφερὴ συμπεριφορά της, μαλακώνει τὸν πονεμένο ἄρρωστο καὶ μὲ τὴ μητρικὴ καὶ στοργική της ματιά, βαλσαμώνει κάθε πληγὴ τοῦ παιδιοῦ. Μὲ τὴν ἰδιότητά της αὐτὴ μπορεῖ καὶ σὲ σχετικὲς ἐξωτερικὲς ὑπηρεσίες τῆς κοινωνίας, νὰ προσφέρη ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες, ὅπως σὲ διάφορα εὐαγῆ ἱδρύματα, Νοσοκομεῖα, Ὀρφανοτροφεῖα καὶ τόσα ἄλλα διότι μόνο ἡ Μάνα μπορεῖ νὰ πλησιάση τὴν ὑποφέρουσα καὶ τραυματισμένη ψυχὴ τοῦ ἀρρώστου καὶ τοῦ ὀρφανοῦ. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μεγαλύτερη προσφορὰ σ᾽ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις καὶ ἡ Μάνα ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος ποὺ ἡ καρδιά του ἀποτελεῖ μιὰ ἀστείρευτη πηγὴ ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ σύνοψη ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀρετῶν. Εἶναι ἡ μορφὴ ἡ ὁποία καταπραΰνει καὶ ἡμερώνει καὶ τὸν πιὸ ἄγριο καὶ σκληρό, διότι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐγκληματίαι πρὸς χάριν τῆς Μάνας των μετανοοῦν, δακρύζουν, συγκινοῦνται ἀφάνταστα καὶ ἐπιστρέφουν στὴ χρηστὴ Κοινωνία. Στὸν καθένα μας ἡ Μάνα ἀποτελεῖ τὸ πιὸ γλυκὸ ἴνδαλμα τῆς σκέψης μας καὶ τῆς ζωῆς μας. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκρύψη τὴν ἀδυναμία του πρὸς τὴ λέξη «Μάνα», ποὺ μᾶς μαγνητίζει ἄθελα καὶ σκλαβωτικὰ καὶ σὲ κάθε μας κρίσιμη στιγμή, κράζουμε τὴ Μάνα μας. Ὁ ποιητὴς Μαρκορᾶς μὲ τὸ ποιητικό του τάλαντο, θέλησε στοὺς παρακάτω στίχους νὰ δώση μιὰ εἰκόνα τῆς Μάνας:

«Μάνα! Δὲν βρίσκεται
λέξη καμμία
νἄχει στὸν ἦχο της
τόση ἁρμονία!».

Τὸ ὄνομα «Μάνα», «Μητέρα», εἶναι περιεκτικὸ ἐννοίας καὶ δηλωτικὸ μεγαλοπρεπείας. Εἶναι μία ἡρωΐδα, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀρχοντική της χάρη ὡς βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μὲ τὴν ἀφοσίωσή της στὴν οἰκογένεια καὶ στὰ στενὰ καθήκοντα τῆς Κοινωνίας, ὑφαίνει μὲ θέληση καὶ ἀνυποκρισία τὸν πέπλο τῆς εὐτυχίας τῆς οἰκογενείας καὶ γενικώτερα τῆς κοινωνίας, ἀναπτύσσουσα παράλληλα ἔξοχες ἠθικὲς μορφὲς καὶ δημιουργοῦσα τὴν ἠθικὴ ὡραιότητα στὰ ἄτομα, διὰ τὴν ὁποίαν ὡραιότητα ὁ Alexi Carrel ἔλεγε ὅτι «ἀφήνει ἀξέχαστη ἀνάμνηση σὲ κεῖνον ποὺ τὴν ἐνατένισε ἔστω καὶ μιὰ φορά».

Ἡ ἀνθρωπότητα ὅσο ἐξελίσσεται τόσο θὰ ἐκτιμᾶ τὴν ἀξία τῆς μάνας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ νοιώση ὅτι ὁ ρόλος της ὡς Μητέρα τὴν τοποθετεῖ στὸν «Ἅγιο Θρόνο τῆς Ζωῆς» καὶ τῆς δίδει κάθε μεγαλοπρέπεια καὶ γενικὸ θαυμασμό.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΖΙΩΝΗΣ

ΣΤΕΓΝΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ
ΒΑΦΕΙΑ - ΣΙΔΗΡΩΤΗΡΙΑ
Ο "ΜΙΜΗΣ"
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Β. ΓΕΩΡΓΑ
ΖΗΝΩΝΟΣ & ΓΕΡΑΝΙΟΥ
ΤΗΛΕΦ. 533.729
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1914, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται τὸ προμελετημένο καὶ σατανικὸ σχέδιο (ποὺ ἦταν ὑπόδειξη τῶν Γερμανῶν), γιὰ τὴν γενοκτονία τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιὰ τὸν πλήρη ἀφανισμὸ τοῦ πολὺ ἀνώτερου σὲ πολιτισμὸ — ἐν σχέσει μὲ τοὺς πρωτόγονους καὶ σὲ κτηνώδη κατάσταση Τούρκους —, ἀκμάζοντος Ἑλληνισμοῦ, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς «Χριστιανικῆς», τῆς «Πολιτισμένης» Εὐρώπης καὶ πρὸς αἰώνιον αἶσχος των.

Ἀπὸ παλαιότερα ἀκόμα, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπικράτηση τῶν Νεο Τούρκων, ἄρχισαν τὰ πράγματα νὰ πέρνουν δυσάρεστη καὶ σιγὰ σιγά, ὀλέθρια ἐξέλιξη γιὰ τὸν πολυπληθῆ καὶ ἀκμαῖο ὑπόδουλο Ἑλληνισμό.

Τὸ 1909 ἔγινε τὸ «χουριὲτ» (Σύνταγμα) εἰς τὴν Τουρκία. Τὸ ἑώρτασαν οἱ Τοῦρκοι μὲ νταούλια (τύμπανα). Ὑποσχέθηκαν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς πὼς εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ζοῦν Τοῦρκοι καὶ Ἕλληνες σὰν ἀδέλφια, θὰ μᾶς ἔδιναν θέσιν εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα καί, ὅτι θὰ τοὺς ἀκολουθούσαμε εἰς τὸ Στρατό.

Αὐτὲς οἱ ὑποσχέσεις ὄχι μόνον δὲν μᾶς συνεκίνησαν, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἔβαλαν σὲ πολλὲς ἀνησυχίες, γιατὶ τὸ ὄνειρό μας ἦταν νὰ ἐλευθερωθοῦμε καὶ νὰ ἑνωθοῦμε μὲ τὴ μητέρα Ἑλλάδα καί, ὄχι νὰ παραμείνουμε ὡς νομοταγὴς μειονότης ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Τούρκων.

Ἀλλὰ πῶς μπορούσαμε νὰ ἔχουμε γνώμη στὰ ζητήματα τῆς διοικήσεώς μας ; Εἴμαστε Ραγιάδες! Ὅτι κι᾽ ἂν ἀκούγαμε, ἔπρεπε νὰ ἀπαντοῦμε «Πὲκ εἴ ἐφέντη Μπέη» (δηλαδὴ πολὺ καλὰ Μπέη μου) ..... «Καὶ ὅλοι λέγανε πολὺ καλά».... μπροστὰ στὸν κάθε παλιοτουρκαλᾶ».... Ἀναγκαστικὰ ἑωρτάσαμε καὶ ἐμεῖς μαζί τους, σὰν ἕναν ποὺ ἀφοῦ δέρνουν καλὰ - καλὰ μὲ τὸν βούρδουλα, τὸν βάζουν μετὰ νὰ χορέψη «τσιφτετέλι».

Κατόπιν ἐπακολούθησε ἡ ἀναγκαστικὴ στρατολογία τοῦ ἄρρενος πληθυσμοῦ.

Μετὰ τὸ Πάσχα τοῦ ἔτους 1912 περίπου, μιὰ τρομερὴ διαταγὴ συνετάραξε τὸν κόσμο! Ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἀπὸ εἴκοσι μέχρι σαράντα πέντε ἐτῶν, ζητοῦνται στρατιῶτες. «Ὅστις δὲν παρουσιαστῆ, θὰ τιμωρηθῆ, ὄχι μόνον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του». Δηλώνουν ὅτι δέχονται «πετέλι», (δηλαδὴ χρηματικὴ ἐξαγορὰ τῆς θητείας). Ἐξαγοράζονται οἱ Μακρηνολιβισιανοὶ μὲ χρυσὸν ἀπὸ τοὺς Τούρκους.....

Αὐτὸ ὅμως ἦταν καθαρὴ ληστεία καὶ ἀπάτη καὶ ὄχι εὔνοια ἐκ μέρους τῶν βαρβάρων, διότι

(Συνέχεια στὴν 4ην Σελίδα)